

ΑΣΤΡΑΠΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΣΤΡΑΠΗΣ
—δδ. Βορείου 13.—

Συνδρομή έτησίαν
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Έλλάδος . . . δρ. 7
Έξωτερ. . . φρ. 7

Ο πληρώνων συνδρομητής όφείλει να άπαιτη
έντυπον άπόδειξιν πληρωμής τής Διευθύνσεως.

Έτος Γ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῆ 4 Αύγούστου 1896.

Άριθ. 15.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αί μεταμορφώσεις τής γῆς (συνέχεια καί τέλος).
—Περὶ τής νέας Ζηλανδίας.—Σύνδεσμος τῶν νεαρῶν κορασιῶν ἐν Βιρυτζάμη.—Ο πληθυσμὸς τής γῆνῆς σφαίρας.—Πρακτικαὶ συμβουλαὶ ὑγιεινῆς.—Ίχθύες ζῶντες ἐν τοῖς θαλασσίαις ὀλοθυρίαις.—Τὰ ἐνόπνια παρὰ ταῖς ὕστερικαίς.—Μεγάλη εἶνε ἡ δύναμις τῶν μῶν τῶν σιαγῶν τοῦ ἀνθρώπου.—Τὸ ζήτημα τοῦ θαθους τῶν μεγάλων θαλασσιῶν λιμένων.—Κατασκευὴ τῶν κητόπτρων διὰ τοῦ ἡλεκτρισμοῦ.—Ἡ διακρίσις τῆς ζωῆς τῶν διαφορῶν ζωῶν δὲν ἐξηκισθῆ ἀκόμη.—Ο βοῦς-ἵππος τῆς Μαδαγασκάρης.—Αἱ κυρίαί καὶ τὸ μπιλάρδο—Βιομηχανικά. Τὰ ὀσει ὡς πρώτη ὕλη βιομηχανίας.—Στιγμαὶ τέρψεως.—Ρυδὸν-ἔρωσ-δάκρυ (ποίημα).—Τὸ νησιωτόπου ο (ποίημα).—Ποικίλα.

ΚΑΜΙΛΛΟΥ ΦΛΑΜΑΡΙΩΝΟΣ

ΑΓ

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

(Συνέχεια καί τέλος. Ἴδε ἀριθ. 14.)

Ἡ νῆσος Γέρνση, ἥδη ἀποσπασθεῖσα ἐκ τῆς ξῆρας εἶχεν ἐπιφάνειαν τετράκις μεγαλειτέραν τῆς σημερινῆς· περιβὸς τριῶν χιλιομέτρων ἐχώριζεν αὐτὴν ἐκ τῆς ξῆρας. Πρὸς νότον ἡ Τουζὴ ἐπετέλει μέρος τῆς χερσονήσου. Ἡ παραλία, ἐντισὶ τόποις κατακλυσθεῖσα ἐκτείνεται ἐπὶ 12-15 χιλ. Ταύτης τὸ μέγιστον εὖρος ἀπαντᾷ πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Κατεντέν, τὸ δὲ ἐλάχιστον πρὸς βορρᾶν ἀπὸ τοῦ ἀροστηρίου Δε-λα-χάγ μέχρι τοῦ Μπαρφλέρ. Ἐπὶ ταύτης τῆς ξῆρας κατακλυσθείσης ὑπὸ τῆς θαλάσσης εὐρέθησαν πολλὰ λειψάνα δασῶν, καὶ ἐρείπια οἰκοδομῶν. Οἱ κάτοικοι τῶν νήσων Δζέρση, Γέρνση, Τουζὴ καὶ Ὀρνηὴ λαλοῦσιν ἐκείνην τὴν νορμανδικὴν διάλεκτον, ἣτις εἶνε ἐν χρήσει ἐν Πορτομάηλ καὶ Ρενιεβίλη. Τὸ μέγα κοίλωμα τοῦ Σαιντ-Μισέλ-αν-Γρέρ, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν λειψάνων τῶν δένδρων, τῶν καλυπτομένων κατὰ τὰς ἰσχυρὰς ἰσημερινὰς ἀμπώτιδας, ἐκαλύπτετο ὑπὸ δασύς καὶ κατεκλύσθη ὑπὸ τῆς πλημμύρας τοῦ 709· κατὰ τὴν ἐγχώριον παράδοσιν, ἐνιαυθὰ ἐπανελήθη τὸ γεγονός· τὸ ὁποῖον συνέβη ἐν τῷ ὄρμῳ Μοντ-σαιντ-Μισέλ. Ἐκ τῶν ρηθέντων ἀναμφισβότως ἐξάγεται, ὅτι πολλαὶ παραλῖαι τῆς Γαλλίας ἐκαλύπτοντο ὑπὸ πυκνῶν δασῶν. Αἱ μεταβολαὶ ἐν τοῖς σχήμασι τῶν ἀκτῶν, χάρις εἰς τὴν κατάπτωσιν ἢ τὴν ἀνύψωσιν τοῦ ἐδάφους παρατηροῦνται καὶ ἐν πολλοῖς ἄλλοις τόποις τῆς παραλίας π. χ. ἐν Χενεμπότη Καρνά-νη Μπάτσα καὶ ἄλλα.

ΤΑ ΔΟΡΑΣΘΕΝΤΑ

ΓΡΑΜΜΑΤΙΑ

ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ
ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΟΜΗΤΑΣ ΤΗΣ «ΑΣΤΡΑΠΗΣ»

- 17051, 16055, 16054, 16053, 16052,
- 16051, 28051, 28052, 28053, 28054,
- 28055, 59053, 59054, 59055, 69053,
- 69054, 69055, 67743, 67744, 67745.

Ἡ ἐκκύβευσις αὐτῶν γίνεται
τὴν 6' κυριακὴν τοῦ 7βρίου.

Ὁ κολπίσκος Ἐγγίων, ὡς φαίνεται, εἶνε λείψανον τοῦ κόλπου Πουστὸν, ἐκτεινομένου ἐντὸς τῆς ξηρᾶς μέχρι τοῦ Νιόρ, Μουσὸν καὶ Κορσόν. Ὁ πορθμὸς καὶ ἡ θάλασσα κομίζοντες ἄμμον καλλίθους ἐπὶ τῆς παραλίας, βραδέως ἀνυψουμένης, ἀπέδωκαν εἰς τὴν ξηρὰν ἐντὸς ὀλίγων χρόνων 50000 ἑκτάρια (πλῆθρα) γῆς. Ὑπελογίσθη ὅτι ἡ θάλασσα κατ' ἔτος ἀπομακρύνεται κατὰ 30 ἑκτάρια. Ἄν τοῦτο ἐξακολουθήσῃ, ἐπὶ ἓνα αἰῶνα, ἡ θάλασσα θὰ ἀποδώσῃ ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ ἀρχαίου κόλπου Πουστὸν, τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἔτι ἐν τῇ ἐξουσίᾳ τῆς.

Τὸ βάθος τινῶν ποταμῶν ἐλαττοῦται, τὸ βάθος π. χ. τοῦ π. Σαράντα μεταξὺ τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ Ροσφόρου. Τὸ ἕδαφος ὑψοῦται καὶ ἐν Μπρουάζ πολίχνη τῆς ὁποίας ὁ λιμὴν κατεχώσθη ὑπὸ τῆς ἄμμου τῷ 1586. Τὰ ὕδατα τοῦ ὠκεανοῦ ἀποσύρονται καὶ εἰς ἐκείνους τοὺς κρίκους, εἰς τοὺς ὁποίους προσεδέοντο τὰ πλοῖα τοῦ Ρησελιέ κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Λά-Ροσελῆ, τὴν σήμερον προσδέουσι τὰ ὑποζύγια, Ἐσχηματίσθησαν λιμνάζοντα ἔλημολύοντα τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν βαθμηδὸν αὐξάνεται.

Ἄπ' ἐναντίας, αἱ ἐκβολαὶ τοῦ Ζηρόνδου χαμηλοῦνται. Κατὰ τοὺς ἀτλαντας τοῦ 1774 τὸ Σαουλάλ ἀπέχετο τῆς Ἐκκλησίας κατὰ 950 μέτρα, τῷ 1818—κατὰ 650 μέτρα, τῷ δὲ 1865—μόνον κατὰ 500 μέτρα. Ἡ ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἀναρπαγείσα ξηρὰ παρίστησιν ἰσόπλευρον τρίγωνον, τοῦ ὁποίου ἐκάστη πλευρὰ ἐκτείνεται ἐπὶ 10 χιλιόμετρα. Ἡ χαμηλὴ τοῦ ἕδαφους φέρει, βεβαίως, μεταβολὰς ἐν ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Ζηρόνδου.

Τὸ μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ἰδρυθὲν τῷ 1902 ὑπὸ τοῦ Ἀμπάτ Στεφάνου ἐκ Κορδονάν καὶ τὸ ἀρχαῖον μοναστήριον Σαουλάλ, ἰδρυθὲν ἐπὶ τῆς βασιλείας Καρόλου τοῦ Φαλακροῦ ἐξηφανίσθησαν ὑπὸ τὰ ὕδατα.

Τὰ ἀρχαῖα ἔγγραφα ἀκριβῶς προσδιορίζουσι τὴν θέσιν τούτων τῶν οἰκοδομῶν. Ἡ δύναμις τῶν ἰσχυρῶν θαλασσιῶν ρευμάτων καὶ ἡ κατάπτωσις τοῦ ἕδαφους παρατηροῦνται καθ' ὅλην τὴν ἑκτασίαν τῶν Λάνδων μέχρι τῆς Ἰσπανίας. Ὁ ὄρμος Σαιντ-Ζάν ἀσφαλῆς προσφύγιον τῶν πλοίων κατὰ τὸν μεσαῖον αἰῶνα, χάρις εἰς τὴν βαθμιαίαν ἐξάλειψιν τῶν βράχων Arta οἵτινες ὑπερήσπιζον τὴν πόλιν ἐκ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης. Πρὸς βορρᾶν τῆς πόλεως εὐρισκτο τὸ μοναστήριον τῶν Βενεδεκτινῶν τῶρα τοῦτο κατεστράφη ὑπὸ τῆς θαλάσσης. Διαρκοῦντος τοῦ παρόντος αἰῶνος ἡ θάλασσα εἰσῆλθεν εἰς τὴν ξηρὰν ἐπὶ 140 μέτρα καὶ ἀπὸ τοῦ

1863 2) μέτρα ἐκ τῆς παραλίας κατεπόθησαν ὑπὸ τῆς θαλάσσης. Κατὰ τὰς τρικυμίας τὰ κύματα εἰσδύουσιν ἀκόμη καὶ ἐπὶ τῆς μεγάλης ὁδοῦ τῆς πόλεως καὶ συντρίβονται εἰς τοὺς τοίχους τῶν οἰκιῶν.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐρευνῶν τοῦ Μπουκέ-Δε-Λαγρὴ ὑποθετέον ὅτι ταῦτα τὰ φαινόμενα ἐξαρτῶνται ἐκ τῶν θαλασσιῶν ρευμάτων. Ἡ γραμμὴ τῆς παραλίας τοῦ Ἀρονικοῦ κόλπου ἀπὸ τοῦ Κολιοῦρ μέχρι τοῦ Λα-Κρὼ ὑπόκειται εἰς ἀδιάκοπον μεταβολὴν ἐπὶ βλάβῃ τῆς θαλάσσης. Ἡ κομψὴ πόλις Ἀρζέλ πρὸ τινος χρόνου κειμένη παρ' αὐτὴν τὴν παραλίαν τῆς θαλάσσης τὴν σήμερον ἀπέχει αὐτῆς κατὰ δύο χιλιόμετρα. Μεταξὺ τῆς πολίχνης Ἐλν καὶ τῆς κόμης Λά-Τοῦρ-μπα. Ἐλν ἐκεῖτο ποτε ἡ ἀρχαία πόλις Ἰλλημπερίς πλοῦσια καὶ λίαν κατοικουμένη ἐν τῇ ὁποίᾳ κατέλυσε ὁ στρατὸς τοῦ Ἀνίβου. Ἡ πόλις αὕτη ἰδρῦθη ὑπὸ τῶν Ἰμπερῶν καὶ ἐκλήθη οὕτως εἰς ἀνάμνησιν τῆς ὁμωνύμου πόλεως ἐν τῇ Πυριναϊκῇ χερσονήσῳ κατὰ τὴν ἱστορικὴν ἡδὴ ἐποχὴν παρακμασάσης. Ἄφ' ἑτέρου ἡ Ἰλλημπερίς παρεχώρησε τὸν τόπον τῆς εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου ἰδρυθείσαν καὶ ἐπὶ τῷ ὀνόματι τῆς μητρὸς τοῦ Ἑλένης κληθεῖσαν πόλιν. Τὴν σήμερον αὕτη εἶνε κωμόπολις ἐν τῷ διαμερίσματι τῶν ἀνατολικῶν Πυρηναιῶν μετὰ 2800 κατοίκων. Αὕτη εἶνε ἡ πρώτη νεκρόπολις τοῦ Λιωνικοῦ κόλπου λίαν ἐνδιαφέρουσα διὰ τοὺς ἀρχαιολόγους, γεωγράφους καὶ φιλοσόφους.

Μεταξὺ τοῦ Περπινιάνου καὶ Λε-Κανέ ὑψοῦται πύργος εἰς 20 μέτρ. ὕψος παρ' αὐτὸν κεῖνται τὰ εἰρεπία ἀρχαίας ἐκκλησίας καὶ διαφόρων οἰκοδομῶν. Ταῦτα εἶνε τὰ λείψανα τῆς πρωτεύουσας τῶν Σαρακινῶν Ruscin, τῆς ἀρχαίας πόλεως τῆς Ναρβοννικῆς Γαλλίας λίαν σημαντικῆς ποτε πόλεως, διότι τὸ ὄνομα αὐτῆς μετέβη εἰς ὅλην τὴν ἐπαρχίαν Ρουσιλιόν. Τὰ πλοῖα τῶν Φοινίκων παρ' αὐτὴν ἠγκυροβόλουν ταύτην ἐκυρίευσαν οἱ Βόλσκοι, ἔπειτα οἱ Ρωμαῖοι, Σαρακίνοι καὶ οἱ Νορμανδοί, οἵτινες κατὰ τὸ ἡμισυ τοῦ ὀγδόου αἰῶνος κατέστρεψαν αὐτήν. Πρὸ χιλίων ἐτῶν ὅλη ἡ παραλία τῆς θαλάσσης ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ ποταμοῦ Αἰαχ μέχρι τῶν Πυρηναιῶν ἦν Κελτικὴ κατὰ τὰ ἦθη καὶ τὴν γλῶσσαν. Ὁ ἱστορικός Ἐκαταῖος (VI αἰὼν π. Χ.) καλεῖ τὴν πόλιν Narbon ἀγορὰ τῶν Κελτῶν. Ἡ ἀρχαία αὕτη πόλις τελείως ἐξηφανίσθη κατὰ τοὺς πρώτους μ. Χ. αἰῶνας ἕνεκα τῶν διαρκῶν ἐπιδρομῶν τῶν Βεστυότων καὶ τῶν Σαρακινῶν. Ταύτην ἀντικατέστησεν ἡ σημερινὴ Ναρβόννα. Τὸν μικρὸν λιμένα παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ἡρεστείου Μπρέσκου οἱ Φοινικεῖς θαλασσινοὶ ἐθεώρουν ἀσφαλῆς καταφύγιον

διὰ τὰ πλοῖα τῶν καὶ ἀφιέρωσαν αὐτὸν εἰς τὴν θεῶν—τὴν πολιούχον τῆς Μισσαλίας, τὴν Ἀρτέμιδα τῆς Ἐφέσου. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ πόλις αὕτη δὲν ἔχει σημασίαν τινά.

Τὸ Ἐγια-Μορτ τὴν σήμερον εἶνε τοιαύτη νεκρόπολις, ὡς ἡ Ρωμαϊκὴ Ναρβόννα, Ρεβένα καὶ ἡ Βενετία κατὰ τὴν ἀρχαιότητα. Ἄν δὲν ἐξεμεταλλεῖοντο αἱ ἀλικαὶ τῶν παραλιῶν ἐλῶν, ἡ ζωὴ θὰ κατεστῆνετο περίξ τῆς πόλεως τοῦ Ἀγίου Λουδοβίκου.

Ἄς μνημονεύσωμεν ἀκόμη περὶ τῆς Ἡρακλείας καὶ τῆς Ροδωνουσίας ἐλληνικῶν πόλεων, αἵτινες ἤμασαν κατὰ τὸν πέμπτον μ. Χ. αἰῶνα, τῆς Ἀρλῆς, Ρωμαϊκῆς ἀποικίας, τελείως τὴν σήμερον παρημακυίας, τοῦ Σαιντ-Μαρῆ, ὅπου κατὰ τὸν μῦθον τῷ 40στῷ μ. Χ. ἔπει ἡ Μαρία Ἰακώβου ἀπέκισε μετὰ τῆς Μαρίας, τῆς μητρὸς τοῦ Ἰακώβου καὶ τοῦ Ἰωάννου, τῆς Μιχδαλινῆς καὶ τοῦ ἀναστάντος Λαζάρου. Ἡ κόμη Λά-Μπά παρὰ τὴν Ἀρλῆν, ἔχουσα τὴν σήμερον μόνον 112 κατοίκους ἦν ποτε ἀνθεῦσα πόλις μετὰ πολυαριθμῶν (ὑπὲρ τὰς ὅχιλιάδας) κατοίκων. Ἐν ταύτῃ καὶ τὴν σήμερον εὐρίσκονται οἰκίαι κατὰ τὸ σχέδιον τῆς ἀναγεννήσεως (Style de Renaissance) τοῦ VI αἰῶνος ἀλλὰ μετὰ συντετριμμένων παραθύρων, στεγῶν οἱ ὡς ἀλήται ἀθίγγανοι εἶνε οἱ παροδικοὶ αὐτῆς κάτοικοι.

Ἡ ὄψις ταύτης τῆς ἐγκαταλειφθείσης πόλεως μετὰ τῶν ἐρειπίων ἰσχυρώτερον διεγείρει τὴν φαντασίαν, ἢ τὰ ἐρείπια τῶν Ρωμαϊκῶν πόλεων. Πολλὰ ἄλλα παραδείγματα ἡδύνατό τις νὰ ἀναφέρῃ ἀκολουθῶν τὴν παραλίαν τῆς Μεσογείου θαλάσσης τίς δὲν διατρέψας ἐν Νίτση δὲν ἐτεσκερῆθη τὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας πόλεως Cimiez καὶ δὲν παρέστησεν ἀπὸ τούτου τοῦ ὑψώματος τὸ μεγαλοπρεπὲς θέαμα τῶν ἐπ' αἰῶνας διαρκουσῶν μεταβολῶν τῆς ξηρᾶς, τῆς θαλάσσης καὶ αὐτῆς τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἡ Ἰταλία περισσότερο ἢ ἄλλη τις χώρα μαρτυρεῖ περὶ αὐτῶν. Ἐν αὐτῇ ἐπὶ τῆς παραλίας τοῦ κόλπου τῆς Νεαπόλεως ἐν Πουτσούλη, εὐρίσκειται ὁ ναὸς τοῦ Σεράπιος κλασικὸν πρότυπον τῶν κυματισμῶν τῆς παραλίας παρατηρουμένου ἐνταῦθα ἡδὴ ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος. Μετὰ τὴν ἐποχὴν τῶν Ρωμαίων τὸ κτίριον τοῦτο ἔνεκεν ἐκρήξεως τινος μὴ σημειομένης ὑπὸ τῆς ἱστορίας ἐβυθίσθη εἰς τὴν θάλασσαν, οἱ δὲ κύβους αὐτῆς ἔμεινον κἀθετοι. Μέχρι ὕψους 3,06 μέτρ. ἀνωθεὶ τῆς βάσεως οὗτοι οὐδέμιν μεταβολὴν δεκνύουσιν. Ἄλλ' ἀνωτέρω ἐπὶ τῆς ζώνης πλατείας 2,07 μέτρ. παρατηροῦνται τὰ ἴγνη τῶν μαλακοστράκων.

Ὁ γεωλόγος Μολίνης ὑποθέτει ὅτι συνέβη

σαν αἱ ἀκόλουθοι φάσεις τῆς ἀποκλίσεως τῆς τοῦ ἕδαφους ἐκ τοῦ ἐπιπέδου 1). 20 ἔτη π. Χ. τὸ ἕδαφος ἦν κατὰ 3,06 μέτρα ὑψηλότερον τοῦ σημερινοῦ ἐπιπέδου. 2) Περὶ τὸ τέλος τοῦ πρώτου μ. Χ. αἰῶνος τοῦτο ἦν ὑψηλότερον μόνον 1,08 μέτρα. 3) περὶ τὸ τέλος τοῦ τετάρτου μ. Χ. αἰῶνος τὸ ἕδαφος κατέπεσε σχεδὸν μέχρι τοῦ ἐπιπέδου τῶν σημερινῶν χρόνων 4) ἐπ' ἐσχάτων μέχρι τῆς ἐκρήξεως τοῦ Μόντε-Νουόβο τοῦτο ἦτο κατὰ 5,08 μέτρα περίπου, περὶ δὲ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου τετάρτου αἰῶνος μόνον κατὰ 0,7 μέτρα ὑψηλότερον τοῦ σημερινοῦ ἐπιπέδου, τὸ πιθανώτερον εἶνε ὅτι ἡ μεγαλειτέρα κατὰπτωσις τοῦ ἕδαφους συνέβη τῷ 1538 κατὰ τὴν ἐκρήξιν τοῦ Μόντε-Νουόβο, ὅτε ἐπὶ τῆς χαμηλῆς πεδιάδος πρὸς βορρᾶν τοῦ κόλπου Πουτσούλη ἀνέκυψε μέγας κῶνος 130 μέτρων ὕψους, μετὰ περιφερείας χιλιόμετρων τινῶν.

Ἀπὸ τοῦ παρόντος αἰῶνος τακτικῶς διεξάγονται ἀκριβεῖς καταμετρήσεις καταδεικνύουσαι ὅτι τὸ ἕδαφος ἐξακολουθεῖ καταπίπτειν κατὰ 14 περίπου ὑφεκατοστόμετρα τὸ ἔτος.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀπὸ τῆς παραλίας τοῦ κόλπου ἐκ τοῦ Σορέντου καὶ Πομπηίας μέχρι τοῦ Πουτσούλη καὶ τῶν Μπαίων ὁ ὁδοιπόρος αἰσθάνεται ὑπὸ τοὺς πόδας του τὴν ἐργασίαν τῶν ὑποχθονίων δυνάμεων τῶν μεταβαλλουσῶν τὸ ἕδαφος.

Αἱ μεταμορφώσεις αὗται ἐν τῇ φύσει ἀκουσίως ἀναγκάζουσι τὸν ἄνθρωπον νὰ σκέπτηται περὶ τῆς εὐμεταβόλου τύχης τῆς ἀνθρωπότητος.

Τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν ἀπεκόμισα καὶ ἐν Βενετίᾳ τῷ 1873 ἰδὼν ὅτι ἡ καλίρροια, ἥτις εἶνε ἐν γένει οὐχὶ ἰσχυρὰ ἐν τῇ Ἀδριατικῇ θαλάσσει κατέκλυζεν τῶν λιθόστρωτον τοῦ ἁγίου Μάρκου φθάνουσα μέχρι τοῦ καφεναείου καὶ τοῦ βιβλιοπωλείου Ὀγγανίου. Τὴν λιθόστρωτον ταύτην τῆς πλατείας ἡδὴ εἶχον δις ἀνυψώσει καθ' ἐκάστην φορὰν ἐπὶ δύο μέτρα. Ὑπάρχουσιν ἐνδείξεις περὶ τούτου, ὅτι ἀπὸ χιλίων ἐτῶν τὸ ἕδαφος καταπίπτει ἀπὸ 14—15 ὑφεκατοστόμετρα ἀνά μιαν ἑκατονταετηρίδα. Τὸ φαινόμενον τοῦτο τὸ ἰδιάζον εἰς πολλὰ μέρη τῆς παραλίας τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης δὲν εἶνε τυχαῖον τοῦτο ἡδὴ διαρκεῖ ἐπὶ μακρὸν χρόνον. Αἱ γεωλόγικαι ἐρευναι ἀπεδεικνύουσιν, ὅτι ἡ κατὰπτωσις τοῦ ἕδαφους εἶνε μόνον ἐξακολουθήσις ἐκείνης τῆς κινήσεως, ἥτις ἤρξατο ἀπὸ τῆς τρίτης περιόδου (periode tertiarie) καθ' ὅλην τὴν χώραν ταύτην καὶ τὴν κοιλιάδα τοῦ Πῶ. Θὰ παρέλθωσιν αἰῶνες καὶ ἡ κατὰπτωσις αὕτη ἐξακολουθεῖ μετὰ ἀναπορεύτου διαδοχῆς θάλασσας καὶ θὰ βυθίσῃ εἰς τὰ κύματα τῆς θαλάσσης τὴν μαρμαρίνον πόλιν μετὰ τῶν οἰκο-

δομών αυτής και του θόλου του αγίου Μάρκου· τοῦτο θὰ εἶνε ἡ τελευταία στέψις τοῦ δουκὸς τῆς Βενετίας μετὰ τῆς θαλάσσης.

Ἡ ἀπόκλισις τοῦ ἐδάφους ἐκ τοῦ ἐπιπέδου ἐκφαίνεται οὐ μόνον ἐν ταῖς χώραις ταῖς υποκειμέναις εἰς τὴν ἐνέργειαν τῶν δυνάμεων τῶν ἠφαιστειῶν. Αἱ χώραι παρὰ τὰ στόμια τῶν ποταμῶν Ἑσκέου, Μόζης καὶ Ρήνου κείμεναι ποτε ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης τὴν σήμερον ὑπερασπίζονται ἐκ τῶν κυμάτων αὐτοῦ διὰ μεγάλων προχωμάτων. Ἡ ἐφοδος τῆς θαλάσσης ἐν Φρισλανδία, Ὀλλανδία καὶ Ἀνοβέρφ ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ἤρξατο, ὡς μαρτυροῦσι τὰ ἀρχαῖα χρονικά.

Κρίνοντες ἐκ τῶν ἀπομνημονευμάτων τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, τὸ ἔδαφος τῶν Κάτω χωρῶν πρὸ δύο χιλιάδων ἐτῶν, ἐκαλύπτετο ὑπὸ δασῶν καὶ ἔλων. Τὰ ἐρείπια τῶν ὀχυρωμάτων Britten παρὰ τὸ Catwick ἀποκαλύπτονται κατὰ τὴν ἰσχυρὰν ἀμπωτιν. Ἐν τοῖς polders Encuise τὴν σήμερον δι' ἀντλιῶν ἀφαιροῦσι τὸ ἐν τῷ ἐδάφει ρευστὸν, τὸ ὁποῖον κατὰ τὸν ΧΥ αἰῶνα ἀφ' ἐαυτοῦ ἐξηφανίζετο κατὰ τὴν ἀμπωτιν.

Τὰ πλοῖα πλέουσιν ἐπὶ τοῦ μέρους ἐκείνου τῆς χώρας, τὸ ὁποῖον οἱ Ρωμαῖοι ὑπὸ τὸ ὄνομα Φλανδρία ἐκάλουν καὶ ἀνέφερον ὅτι ἦτο κεκαλυμμένον ὑπ' ἀδιαβάτου δάσου· ἐν Ζηλανδία τὴν σήμερον δὲν ὑπάρχουσι πλέον δάση.

Παρὰ τὸ Διουρὸ-δελα-Μαλλὲ τὸν πορθμὸν τοῦ Γιβραλτάρ διέτρυσαν τὰ κύματα τοῦ ὠκεανοῦ τὰ κατὰκλύζοντα μέρος τῶν χθιμαλῶν ἀμμωδῶν παραλίῶν τῆς Ἰσπανίας τῆς Βαρβαρίας καὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ἐπειτα ὁ πορθμὸς βαθμηδὸν εὐρύνεται. Ἐπὶ τοῦ Πλινίου τὸ ἐλάχιστον αὐτοῦ εὖρος ἦν δέκα χιλιομέτρα καὶ ὑπῆρχον δύο μικραὶ νῆσοι μετὰ τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀφρικῆς. Ἐπὶ τῆς μιᾶς νήσου ἀνυψοῦτο ὁ ναὸς τοῦ Ἡρακλέους. Τὴν σήμερον τὸ ἐλάχιστον εὖρος αὐτοῦ εἶνε 16 χιλιομέτρα ὁ δὲ ναὸς τοῦ Ἡρακλέους ἐτάφη ὑπὸ τῆς θαλάσσης. Αἱ καταπτώσεις τοῦ ἐδάφους ἰδίᾳ γίνονται ἐπικισθηταὶ παρὰ τοὺς ποταμοὺς καὶ παρὰ τὰ στόμια αὐτῶν. Αἱ ὑπὸ τῶν ποταμῶν συσσωρευόμεναι ὕλαι ταχέως αὐξάνουσιν, ἤτοι: εἰς 50 μέτρα κατ' ἔτος παρὰ τῷ Ροδανῷ, 80 μέτρα ἐν τῷ Πῶ καὶ 350 μέτρα ἐν τῷ Μισσισιπῆ.

Ὁ πρῶτος παραπόταμος τοῦ Ροδανῷ ἀπορίπτει εἰς τὴν θάλασσαν ἔτησίως 17 ἑκατομμύρια κυβικ. μέτρων ὀρυκτῶν, ὁ Πῶ—40 ἑκατομμύρια, ὁ Νεῖλος—60 ἑκατομμύρια ὁ δὲ Μισσισιπῆς—640 ἑκατομμύρια, Ἄπαντες οἱ ποταμοὶ ἐν ταῖς ἀνωφερταῖς ρέουσι ταχέως, παρασύρουσι λίθους, βραδέως ὑποσκάπτουσι τὰ

ὄρη. Συγχρόνως καὶ τὸ ἐπίπεδον τῆς θαλάσσης δὲν μένει τὸ αὐτὸ ἐνεκα τῆς ἐξατμίσεως, ἥτις ἐτησίως ἀπορροφᾷ ἐκ πασης τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς στρώμα ὕδατος 150 μέτρων.

Τὰ ὑπὸ τῶν ποταμῶν παρασυρόμενα χρώματα παρὰ τὰς ἐκβολὰς τῶν ποταμῶν σχηματίζουσι δέλτας· ἐπὶ τῶν χθαμαλῶν ἀκτῶν ἐνεκα τῆς ἐνεργείας τῶν κυμάτων καὶ τῶν ἀνέμων σχηματίζονται dunes καὶ ἀλμυραὶ λίμναι. Τὰ σχήματα τῶν ἀκτῶν μεταβάλλονται διαρκῶς ἐνεκα τῆς ἐνεργείας τῆς θαλάσσης καὶ τῶν ὑποσταθμῶν τῆς ἀτμοσφαιρας. Οἱ κόλποι καὶ οἱ λιμένες ἐν ἐνὶ τόπῳ ἐκλείπουσιν, ἐνῶ ἐν τῷ ἐτέρῳ ἐκ νέου σχηματίζονται. Ἡ Ἀμστερδάμη, ἡ Βενετία, ἡ Ναρθόνη ἀναπτύσσονται ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῶν ὑδάτων, φθάνουσιν εἰς τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν λαμπρότητα, ἔπειτα πίπτουσι καὶ ἐκλείπουσιν ὑποκειμέναι εἰς τὴν μυστηριώδη καὶ ἀκαμπτον θέλησιν τοῦ ἀρχαίου Ποσειδῶνος, ὡς ἡ Πομπηία κατεστράφη τῇ θελήσει τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἡραίου, ὡς θὰ καταστραφῶσι τὸ Λονδίνον, —τὸ τέκνον τοῦ Ταμύσεως καὶ οἱ Παρίσιοι ὀρειλοῦσι τὸ μεγαλεῖόν των εἰς τὴν γεωγραφικὴν θέσιν καὶ τὸ κλίμα.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, οἱ ἀστέρες καὶ τὰ ἄτομα, οἱ λαοὶ καὶ αἱ πόλεις ἀδιακόπως ἐνδύονται ὀλονὲν νέας καὶ νέας μορφὰς τῆς ὑπάρξεως. Ἄν λοιπὸν ἡ ζωὴ εἶνε αἰώνιος, αὕτη εἶνε τοιοῦτη διότι καὶ ὁ θάνατος δὲν ἔχει ἐπίσης τέλος.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΝΕΑΕ ΖΗΛΑΝΔΙΑΣ

«Καθ' ἣν στιγμὴν γράφω ταύτας τὰς σειράς, τὰ μακρὰ χειρόκτια καὶ τὸ ἀλεξήλιον τῆς ὑπηρετρίας μου κείνται ἐν τῷ μαγειρίῳ. Αὕτη εἶναι προκομμένη μαγειρίσσα καὶ φυλάττει μεγάλην καθαριότητα ἐν τῷ μαγειρίῳ, ἀλλὰ ταύτην τὴν ἐσπέραν αὕτη ἀπέρχεται ὅπως χορεύση ἐν τῇ λέσχῃ (yacht-club). Ἐν τῇ λέσχῃ ταύτῃ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φοιτῶσιν αἱ νεαρὰ ἑργατρία. Ἄλλ' ἐκεῖ αὕτη θὰ συναντήσῃ τὰς θυγατέρας τοῦ πρωθυπουργοῦ ἡμῶν καὶ πολλὰς ἄλλας κυρίας ἐκ τῶν ἐντίμων πολιτῶν τῆς Νέας Ζηλανδίας». Τὰς σειράς ταύτας ἤρυσθημεν ἐκ τοῦ ἀρθροῦ τοῦ Ἐδβάρδου Ρήβς τοῦ δημοσιευθέντος ἐν τῷ περιοδικῷ «Westminster Review» καὶ περιγράφοντος τὴν κατάστασιν τῶν ἐργατικῶν τάξεων ἐν τῇ Νέᾳ Ζηλανδίᾳ. Κατὰ τὸν Ἐδβάρδον Ρήβς ἡ Νέα Ζηλανδία δύναται νὰ κληθῆ παράδεισος τῶν ἐργατῶν καὶ οἱ νόμοι αὐτῆς δὲν εὐρίσκουσιν ὁμοίους ἐν τῷ κόσμῳ. Ὁ σκοπὸς τούτων τῶν νόμων εἶναι νὰ ἀνακου-

ρίζωσιν, ὅση τὸ δυνατόν περισσότερον τὴν κατάσταση τῶν ἐργατῶν, νὰ ὑποστηρίξωσι τὴν μικρὰν ἰδιοκτησίαν καὶ νὰ κωλύωσι τὴν συγκέντρωσιν τῶν γαιῶν εἰς τινὰς μόνον χεῖρας. Ὁ πτωχὸς, ὁ ἐργάτης, ὁ μικρὸς κτηματίας καὶ ὁ τεχνίτης ἀπαλλάσσονται, ἐφ' ὅσον εἶναι δυνατόν, τῆς πληρωμῆς φόρων. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ὠρῶν τῆς ἐργασίας συνετομεύθη, ἐκτὸς δὲ τούτου, ὁ διαρκῶς ἐν τινι ἐργοστάσιῳ ἢ παρὰ τινι κυρίῳ ἐργαζόμενος ἐργάτης ἢ ὑπρέτης ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀπολαύσῃ ἀναπαύσεως ἐπὶ ἡμίσειαν ἡμέραν καθ' ἑκάστην ἑβδομάδα χωρὶς νὰ ἐλαττωθῆ ὁ μισθὸς του. Ἡ κυβέρνησις φροντίζει ὅπως ἐν τοῖς ἐργοστασίοις καὶ τοῖς ἐργαστηρίοις ἡ ἐργασία ἐκτελεῖται, κατὰ τὸ δυνατόν, ὑπὸ τοὺς ἀρίστους ὑγιεινοὺς ὄρους καὶ ἐπιβλέπει αὐστηρότατα ἅπαντα τὰ ἐργοστάσια διὰ τῶν ὑπαλλήλων τῆς. Τὸ κράτος ἐλαβεν ἐπίσης τὰ ἀναγκαῖα μέτρα ὅπως οἱ ἐργάται μεταχειρίζονται τὸν ἐλευθέρων των χρόνον πρὸς ἐπέκτασιν τῶν γνώσεών των καὶ πρὸς τὴν διανοητικὴν των ἀνάπτυξιν· ἐνεκα δὲ τούτου ἡ ἀνάπτυξις τῶν ἐν Νέᾳ Ζηλανδίᾳ ἐργατῶν εἶναι ἀνωτέρα ἢ ἐν ταῖς λοιπαῖς χώραις. Πολλάκις ἀκούων τις τούτους διαλεγόμενους δύναται νὰ λησμονήσῃ ὅτι εὐρίσκεται μετὰ τῶν ἐργατῶν.

Ἐνεκα τοιαύτης σοφῆς νομοθεσίας ἡ Νέα Ζηλανδία κατὰ τινὰ βαθμὸν ἐπλησίασεν εἰς τὸ σοσιαλιστικὸν ἰδανικόν. Ἐν ταύτῃ δὲν ἀπαντᾷ τις τοιαύτην ἀπότομον κοινωνικὴν ἀνισότητα, δὲν ἀπαντᾷ ἑκατομμυριοῦχον, ἀλλ' ἐπίσης δὲν εὐρίσκει καὶ τὴν μεγάλην καὶ τρομερὰν πτωχείαν ἥτις ὑπάρχει σχεδὸν πανταχοῦ. Ὁ Ρήβς λίαν λεπτομερῶς ἐκτίθησι τὴν οὐσίαν τῆς περὶ τῶν ἐργατῶν νομοθεσίας τῆς Νέας Ζηλανδίας, ἐξηγῶν ἐκ τῆς κατ' ἀνώτατον βαθμὸν σοφῆς προβλέψεως ταύτης τῆς νομοθεσίας ἐκεῖνα τὰ λαμπρὰ ἀποτελέσματα τὰ ὁποῖα ἐντὸς συγκριτικῶς ὀλίγου χρόνου κατώρθωσεν ἡ Νέα Ζηλανδία. Ἐνεκα τῆς συνετῆς προβλέψεως, ἡ ἐλάττωσις τῶν ἡμερομισθίων τῶν ἐργατῶν ἢ προκληθεῖσα ὑπὸ τῶν οἰκονομικῶν ὄρων δὲν ἐπέδρασεν ἐπιβλαβῶς ἐπὶ τῆς καταστάσεως τῶν ἐργατικῶν τάξεων, διότι ἀναλόγως πρὸς τὴν ἐλάττωσιν τῶν ἡμερομισθίων ἠλαττώθησαν καὶ αἱ τιμαὶ τῶν ἀντικειμένων τῆς πρώτης ἀνάγκης καὶ τῶν τροφίμων. «Τὰ οἰκήματα τῶν ἐργατῶν τῆς Νέας Ζηλανδίας, λέγει ὁ Ρήβς, διακρίνονται διὰ τὴν μεγάλην των καθαριότητα. Βλέπετε, ὅτι ὁ ἐργάτης φροντίζει περὶ τοῦ οἴκου του καὶ δὲν καταδαπανᾷ τὸ ἡμερομισθιὸν του συχνάζων εἰς διάφορα καταγώγια. Τὰ τέκνα του πρέπει νὰ ἐνδύονται εὐπρεπῶς καὶ καθαρῶς ὡς καὶ τὰ τέκνα τῶν ἄλλων, διότι ἐν

τῇ σχολῇ ἐν τῇ φοιτῶσι, τὰ τῶν ἐργατῶν παιδία κἀθηνται ἐν τῇ αὐτῇ σειρᾷ μετὰ τῶν τέκνων τῶν ἀνωτάτων δημοσίων ὑπαλλήλων τῆς χώρας. Ἡ ἐν ταῖς σχολαῖς λαμβανομένη ἐκπαίδευσις, ὡς καὶ ἅπαντα ἡ νομοθεσία τῆς Νέας Ζηλανδίας στηρίζεται κυρίως ἐπὶ τοῦ ὀρθοῦ λόγου καὶ ἐπιδιώκει πρακτικοὺς σκοποὺς. Ἡ ἐκπαίδευσις δὲν ἀποβλέπει κυρίως εἰς τὴν φιλολογικὴν ἐκμάθησιν τῶν συγγραφέων καὶ οἱ μαθηταὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀρῶνται ἐκ τῆς σχολῆς τοιαύτας γνώσεις, αἵτινες οὐ μόνον τοῖς εἶναι ἀναγκαῖαι διὰ τὴν περαιτέρω διανοητικὴν ἀνάπτυξιν ἀλλὰ καὶ ὠφέλιμοι καὶ ἐν τῷ πρακτικῷ βίῳ. Τὰ παιδία πρακτικῶς διδάσκονται τὴν ἀγρονομίαν τὴν γεωργίαν καὶ τὴν δασονομίαν. Ἐπὶ τούτῳ διοργανίζονται διαρκεῖς σχολικαὶ ἐκδρομαὶ ἐξω τῆς πόλεως, εἰς διαφόρους τόπους. Οἱ δὲ μαθηταὶ τῶν ἐν ταῖς κώμας σχολείων ὀδηγοῦνται εἰς τὰς πόλεις ὅπου δεικνύονται αὐτοῖς τὰ μουσεῖα, αἱ βιβλιοθήκαι, τὰ τυπογραφεῖα, τὰ διάφορα ἐργοστάσια, αἱ ἠλεκτρικαὶ μηχαναὶ, τὰ ὑδραγωγεῖα κτλ. Ἄπαντα ταῦτα ἐπεξηγοῦνται εἰς τοὺς μαθητὰς ὑπὸ τῶν ἐμπειρῶν ἀνδρῶν. Τοὺς μαθητὰς ἐπίσης φέρουσιν εἰς τὰ ἀνά τὸν Ὀκεανὸν πλέοντα ἀτμόπλοια καὶ τοὺς δεικνύουσι τὴν κατασκευὴν αὐτῶν. Χιλιάδες παιδὲς τῶν πολιτῶν βλέπουσι τὰς τῶν γεωργῶν ἐργασίας ἐν τοῖς ἀγροῖς καὶ διδάσκονται νὰ διακρίνωσι τὸν σίτον ἀπὸ τὰ ἄλλα δημητριακὰ καὶ καθ' ὅλον των τὸν βίον δὲν λησμονοῦσι τὴν διδασκαλίαν τὴν ὁποῖαν ἐλαβον ἐν τοῖς σχολείοις. Ἄπαντα τὰ στάδια τοῦ βίου ἐξ ἴσου εἶνε προσιτὰ εἰς τε τὸν υἱὸν τοῦ πτωχοτάτου ἐργάτου καὶ εἰς τὸν παῖδα τοῦ πλουσίου. Ἄν ὁ παῖς ἐκδηλοῖ τάσιν πρὸς τὴν διανοητικὴν ἐργασίαν, δύναται νὰ ἐκλέξῃ ἐπιστημονικὸν στάδιον. Διὰ τοὺς πτωχοὺς νέους πανταχοῦ ὑπάρχουσιν ἠικοτροφεῖα (stipendium)· οὗτος δύναται νὰ ἐκπαιδευθῆ διαφόρους τέχνας καὶ τὴν ἀγρονομίαν ἐν τοῖς κυβερνητικοῖς τεχνικοῖς ἐργοστασίοις καὶ τοῖς προτύποις ἐπαύλεσιν ἂν ἔχη πρὸς τοῦτο κλίσιν. Ὁ νέος ἀποφοιτήσας τῆς σχολῆς, ὡς λαβὼν κανονικὴν καὶ ὑγιᾶ μὲρψωσιν, εἶναι κατὰ πάντα ἕτοιμος πρὸς τὴν πρακτικὴν ἐνέργειαν καὶ θαρραλέως ἐμβαίνει εἰς τὸν βίον μὴ ἀπολέσας προσκαίρωσ τὰς φυσικὰς του δυνάμεις εἰς παντοειδεῖς στέρησεις. Οὗτος ἐν τῇ σχολῇ ἐσυνείθισεν εἰς τὴν εὐταξίαν, εἰς τὴν καθαριότητα, εἰς τὴν εὐπρεπῆ ἐνδυμασίαν, εἰς τὴν λιτὴν ἀλλ' ὑγιᾶ τροφήν, εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα καὶ θὰ προσπαθῆσῃ νὰ πραγματοποιήσῃ τοῦτο καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ του. Οὗτος δὲν διακόπτει τὰς σχέσεις μετὰ τῶν συμμαθητῶν του καὶ συναντᾷ αὐτοὺς ἐν

τοῖς διαφόροις συλλόγοις, ὡς μέλος τῶν ὁποίων ἐγγράφεται μετὰ τὴν ἐκ τῆς σχολῆς ἀποφοίτησιν. Τοιοῦτοι σύλλογοι ὑπάρχουσι πολλοί. Ἄξιον μνημόνευτο εἶναι οἱ ἐργατικοὶ σύλλογοι. Ἐπειτα ἔρχονται οἱ διάφοροι σύνδεσμοι καὶ αἱ λέσχαι, λέσχαι ἐν ταῖς ὁποίαις παίζουσι τὸ cricket, τὸ ζατρίκιον, yacht club, ναυτικαὶ λέσχαι κτλ. Ἐν ταύταις ταῖς λέσχαις διοργανίζονται ἐσπερίδες συχνάζόμεναι ὑπὸ τῶν συζύγων καὶ τῶν θυγατέρων τῶν ἀνωτάτων δημοσίων ὑπαλλήλων ἡμοῦ μετὰ τῶν ὑπηρετιῶν καὶ τῶν ἐργατριῶν. Ἐνταῦθα ἐπικρατεῖ ἡ ἰσότης ἧτις ἀπανταχοῦ εὐρίσκειται καὶ συντελεῖ εἰς τοῦτο, ὅτι ὁ ἐργάτης πάντοτε τείνει εἰς τὸ νὰ κρατῆται ἐν τῷ ἀπαιτουμένῳ ὕψει καὶ νὰ μὴ ἐξευτελιζῆται ἐνώπιον πρώην συμμαθητοῦ του ὅστις ἔγινε γνωστὸς δικηγόρος ἢ κατέλαβεν ἀνωτάτην τινὰ θέσιν ἐν τῇ κυβερνήσει τῆς χώρας. Ὁ ἐργάτης τῆς Νέας Ζηλανδίας δὲν δοκιμάζει ἐκείνην τὴν τρομερὰν ἀνέχειαν ἧτις εἶναι ἡ ἀχίρυστος σύντροφος τῶν ἐργατικῶν τάξεων ἐν ἀπάσαις ταῖς χώραις τοῦ κόσμου, διότι δὲν ὑπάρχει ἐνταῦθα. Ἐν Νέᾳ Ζηλανδίᾳ τελείως εἶναι ἄγνωστοι αἱ φιλάνθρωποι κυρίαί. Ἄν ὁ ἐργάτης τυχαίως μένει ἄνευ ἐργασίας, οὗτος ἀποτείνεται εἰς τὴν ἐργατικὴν ἐπιτροπὴν, ἧτις εὐρίσκει δι' αὐτὸν ἐνασχόλησιν. Ἄν δὲ οὗτος δὲν δύναται νὰ ἀποκατασταθῇ ἐν τινὶ βιομηχανικῷ ἰδρύματι, ἢ ἐργοστασίῳ, εὐρίσκει τινὰς τρόπους νὰ ζητήσῃ ἐνασχόλησιν εἰς τὰς ἐπαύλεις, τὰς καλλιτεχνίας (plantation), ἐν τῇ τῆς χώρας καὶ οὕτω καθεστῆς. Ἐπὶ τέλους οὗτος ἐργάζεται ἐν τοῖς δάσειν ἢ ἐν τοῖς κυβερνητικαῖς ἐργοστασίοις. Ἐνὶ λόγῳ οὗτος δὲν ἀποθνήσκει τῆς πείνης καὶ πάντοτε θὰ εὕρῃ μέσον πρὸς διάθρηψιν τῆς οἰκογενείας του.»

Τοιαύτην φωτεινὴν καὶ θελκτικὴν εἰκόνα τῶν Νεοζηλανδῶν ζωγραφίζει ὁ Ρήβς. Οὗτος ἐπισημαίνει τὰ ἱστοροῦμένα του διὰ πολλῶν ἐπισήμων ἐγγράφων καὶ ἐκδηλοῖ τοιαύτην βásiμον γνῶσιν τῆς χώρας, ὥστε ἐμπνέει ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς ἀναγνώστας οἵτινες ἐξάπαντος θὰ ὑπερχαρώσῃ μανθάνοντες ὅτι ἐπὶ τῆς γῆνης σφαιρας ἀπαντᾷ τοιαύτη εὐλογημένη χώρα ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ ὑπὲρ τῆς ὑπάρξεως ἀγὼν δὲν εἶναι πολὺ βαρῦς.

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ
ΤΩΝ ΝΕΑΡΩΝ ΚΟΡΑΣΙΩΝ
ΕΝ ΒΙΡΜΙΓΧΑΜΗ
(Girl's Letter Guild)

Ἐν τῷ ἀριθμῷ τῶν πολλῶν ἑταιριῶν, συν-

δέσμων καὶ συλλόγων τῶν διοργανισθέντων ἐν Ἀγγλίᾳ πρὸς διαφόρους πολιτικούς, κοινωνικούς καὶ φιλάνθρωπικούς σκοποὺς ἀδύνατον νὰ μὴ καταριθμῆσωμεν τὸν λίαν συμπαθητικὸν σύνδεσμον τῶν νεαρῶν κορασίων ἐν Βιρμιγγάμῃ, ἰδρυθέντα ὑπὸ τῆς μίσης Ἰσαβέλλης Κένουορντ τῷ 1889. Σκοπὸς τούτου τοῦ Συνδέσμου εἶναι ἢ κατὰ τὸ δυνατόν στενὴ ἐπικοινωνία μετὰ τῶν ἐργατριῶν, ἢ γνώρισις τῶν ἀναγκῶν καὶ τῶν τάσεων αὐτῶν καὶ ἡ προσπάθεια πρὸς τὴν ἀνύψωσιν τῆς ἠθικότητος καὶ πρὸς τὴν βελτίωσιν τῆς καταστάσεως αὐτῶν.

Ἡ Βιρμιγγάμη εἶναι μέγα βιομηχανικὸν κέντρον, αἱ δὲ ἐργάτριαι τούτης τῆς πόλεως ἀνέρχονται εἰς χιλιάδας. Ἄλλὰ πῶς νὰ λάβῃ τις σχέσιν τῶν ἐργατριῶν, πῶς νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς αὐτὰς ἐμπιστοσύνην; Ἡ Μίση Κένουορντ ἐνόησε τὴν δυσχερείαν τούτου τοῦ ἔργου τὸ ὁποῖον ἐπεχείρησε νὰ ἐκτελέσῃ. Εἰς οὐδὲν πρακτικὸν ἀποτέλεσμα θὰ ἔφερεν ἢ ὑπὸ τῶν κορασίων τῆς ἀνωτάτης κλάσεως τις κοινωνίας ἐπίσκεψις τῶν συνοικιῶν ἐν ταῖς ὁποίαις ζῶσιν αἱ ἐργάτριαι. Συνήθως, αἱ ἐργάτριαι ἐχθικῶς καὶ ἀμφιβόλως φέρονται πρὸς τὰς τοιαύτας ἐπισκέψεις τῶν ἀριστοκρατικῶν γυναικῶν· πολλὰς αἱ ἐργάτριαι ἐκλαμβάνουσι τὰς ἐπισκέψεις ὡς προερχομένας ἐκ κενῆς περιεργείας ἐξευτελιζούσας αὐτάς. Ἀπαιτεῖται πᾶσι ἐμπειρία καὶ σύνεσις ὅπως νικήσῃ τις ταύτην τὴν ἔλλειψιν τῆς ἐμπιστοσύνης, ὅπως ἐπιστάσῃ τὴν εἰλικρίνειαν τῶν ἐργατριῶν καὶ τὴν ἐμμένειαν αὐτῶν. Αὗται ἐν τῇ ὕλικῃ βοηθείᾳ τῇ ἐνδεικνυμένη αὐταῖς, πάντοτε ὑποπτέουσι περὶ φρονητικὴν συμπάθειαν τὴν ὁποίαν αἰσθάνονται ὁ ἄγερωγὸς πλούσιος πρὸς τὰ ὄντα τῆς κατωτῆς τάξεως τῆς κοινωνίας, καὶ δὲν πιστεύουσιν εἰς τὰ πραγματικὰ φιλάνθρωπικὰ αἰσθήματα τῶν ἀνθρώπων τῶν ἐρχομένων πρὸς βοήθειαν αὐτῶν ἐμβλέπουσαι ὡς ἐπὶ τὴν πλείστον ἐν ταύτῃ τῇ βοηθείᾳ ἐπιβουλὴν κατὰ τῆς ἐλευθερίας αὐτῶν. Ἡ μίση Κένουορντ πειραμένη διάφορους τρόπους πρὸς κατανίκησιν ταύτης τῆς ὑποψίας τῶν ἐργατριῶν καὶ πρὸς σύναψιν στενοτέρως ἐπικοινωνίας μετ' αὐτῶν κατέληξεν εἰς τὸν ἐπιστολιμαῖον τρόπον. Αὕτη ἀνεκοίνωτε ταύτην τὴν ἰδέαν εἰς τινὰς φίλους τῆς καὶ λίαν ταχέως ἐκ τῶν λόγων μετέβη εἰς τὰ ἔργα ὑδρίσασα «σύνδεσμον τῶν νεαρῶν κορασίων» μέλη τοῦ ὁποίου κατ' ἀρχὰς ἦσαν μόνον αἱ φίλαι τῆς. Ἄλλ' ἡ γόνιμος αὕτη ἰδέα ταχέως ἐδλάσθησε, τὴν σήμερον δὲ ἐν Βιρμιγγάμῃ τὰ μέλη τούτου τοῦ συνδέσμου συμποτοῦνται εἰς τινὰς χιλιάδας καὶ ἔχουσιν ἴδιον ὄργανον τὴν ἐφημερίδα «The Letter Guild journal»

Ὡς ἀρχὴ τούτου τοῦ συνδέσμου ἐτέθη ἡ ἰσότης ἐν ταῖς πρὸς ἀλλήλους σχέσεσιν. Τὰ μέλη τούτου τοῦ συνδέσμου ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐν τῇ πρὸς τὰς ἐργατρίαις ἀλληλογραφίᾳ τῶν φροντίζουσιν ὅπως μὴ ὑπαινίσσωνται εἰς αὐτὰς τὴν ὑπεροχὴν των. Τὸ ὕφος τῶν ἐπιστολῶν πρὸς τὰς ἐργατρίαις εἶναι πάντοτε φιλικόν, ἀπλοῦν καὶ εἰλικρινές· διὰ τούτου μόνον ἐξηγεῖται ἡ ἐπιτυχία τῆς ἰδέας τῆς μίσης Κένουορντ. Αὕτη ἐν ταῖς ὁδηγίαις πρὸς τὰ μέλη τούτου τοῦ συνδέσμου γράφει: «γράφετε, διατηρεῖτε τακτικὴν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀπαιτεῖτε τακτικὴν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀπαιτεῖτε ὅπως αἱ ἐργάτριαι ἀπαντῶσιν ἄλλ' ἀπαιτεῖτε τοῦτο ὡς παρὰ τῆς φίλης ὑμῶν. Διηγεῖσθε τὴν ὑμετέραν κατάστασιν καὶ τοιοῦτοτρόπως θὰ παρακινήσῃτε τὰς ἐργατρίαις νὰ ἐκθέτωσι τὴν κατάστασιν των, νὰ ἀνακοινώσῃ τὰς σκέψεις των, τὰς ἐντυπώσεις ἰδίᾳ δὲ τὰς πικρίας των. Προσπαθεῖτε ἀνεπαισθήτως νὰ προσθέτητε ἐν τῇ ἐπιστολῇ ὑμῶν καλὴν τινὰ συμβουλὴν, νοουθεσίαν, καλὴν τινὰ ἠθικὴν ἰδέαν. Ἄλλὰ κυρίως ἀποφεύγετε τὸ ἀγέρωχον ὕφος· οὐδέποτε ἡ ἀρχὴ τῆς ἰσότητος παραμελεῖσθω ἐν τῇ ἀλληλογραφίᾳ ὑμῶν. Μὴ λησμονεῖτε νὰ ἐπιγράφητε τὸν φάκελον τῆς ἐπιστολῆς οὕτω: «πρὸς τὴν δεῖνα» ἐν αὐτῇ δὲ τῇ ἐπιστολῇ ἀποτεινεσθε πρὸς τὴν ἐργατρίαν ὡς θὰ ἐγράφητε πρὸς τὴν φίλην ὑμῶν.»

Ἡ ἀλληλογραφία κρατεῖται λίαν τακτικῶς καὶ οὐδέποτε διακόπτεται εἶναι ἀξιοσημείωτον ὅτι αἱ ἐργάτριαι λίαν ἀγαπῶσι τὰς ἐπιστολάς, καὶ ἐὰν ἡ εὐγενὴς καὶ πλουσία κόρη κατορθώσῃ ἐν τῇ ἀλληλογραφίᾳ τῆς νὰ κρατήσῃ τὸν ἀληθῆ τόνον, δύναται νὰ ἡ πεπεισμένη ὅτι οὐδέποτε θὰ μένῃ ἄνευ ἀπαντήσεως. Ἡ ἐργάτρια ταχέως ἀφοσιούται εἰς τὴν ἀγνωστόν τῆς φίλην καὶ αἰσθανομένη τὴν ἀνάγκην τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης ἀποκαλύπτει πρὸς αὐτῆς τὴν ψυχὴν τῆς. Πάλιν, τὸ ἐφ' ἑαυτῇ ἡ κόρη, τὸ μέλος τούτου τοῦ συνδέσμου, συνδέουσα ἀλληλογραφίαν μετὰ τῆς ἐργατρίαις καὶ ἀποκτῶσα τὴν ἐμπιστοσύνην αὐτῆς αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ δικαιολογήσῃ ταύτην τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ νὰ καταδειχθῇ ἐν τῷ ὕψει τοῦ ἔργου τῆς. Προέρχεται τοιοῦτοτρόπως μετὰ τῶν ἀλληλογραφούντων πνευματικὸς σύνδεσμος τὸν ὁποῖον ἀμφότεραι διατηροῦσιν ὡς πολυτιμώτατον θησαυρόν. «Πολλὰς ἀναπολῶ τοὺς λόγους σας, γράφει μία ἐργάτρια, περὶ τοῦ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐπινοεῖστος ἐργασία καὶ ὅτι ἐκάστη ἐργασία εἶναι εὐγενής. Μοὶ φαίνεται εὐχάριστον νὰ σκέπτομαι περὶ τούτου, ὅταν εὐρίσκωμαι ἐν τῷ ἐργοστασίῳ καὶ ὅτι με τιμᾶτε ἂν καὶ χωρίζετε με ἀφ' ὑμῶν ἢ κοινωνικῆ μου θέσις. Μοὶ ἐδίη-

γήθητε τὸν βίον σας, μοὶ περιεγράψατε τὰς ἐνασχολήσεις σας· θὰ σὰς διηγηθῶ τὸν ἰδικόν μου καὶ θὰ σὰς περιγράψω τὴν ἐργασίαν σου ὅσον δυνηθῶ. Δὲν δύναμαι οὕτω τελείως νὰ ἐμιλῶ, ὑμεῖς, ἀλλὰ τοῦτο δὲν βλάπτει. Ἐπιθυμῶ νὰ λαμβάνω τὰς ἐπιστολάς σας καὶ διὰ τοῦτο μόνον μου σὰς γράφω ὅπως ἀξιωθῶ τῆς ἀπαντήσεώς σας...» Περαιτέρω ἡ ἐργάτρια λεπτομερῶς περιγράφει, πόσα χρήματα λαμβάνει, πόσας δαπάνας κάμνει, διηγεῖται περὶ τῆς μητρὸς, τῶν ἀδελφῶν τῆς, ἐνίοτε παραπονεῖται διὰ τὴν τύχην τῆς, ἀλλ' ὡς νὰ παραπονεῖτο εἰς τὸν συγγενῆ τῆς, ἄνευ παρακλήσεων περὶ χρηματικῆς βοηθείας ἢ προστασίας. Τὸ τελευταῖον τοῦτο περιστάτικόν εἶναι ἰδίᾳ πολυσημαντόν, διότι καταδεικνύει, πόσῃ μεγάλῃ ἀνάγκῃ ἔχουσι αἱ ἐργάτριαι τῆς τοιαύτης ἐπικοινωνίας ἧτις δὲν ἀφήνει εἰς αὐτὰς νὰ αἰσθάνωνται τὴν ἐξευτελιστικὴν θέσιν των. «Ἐν τισιν ἐπιστολαῖς εὐρίσκονται ἐνδείξεις καὶ περὶ τῆς ἀνάγκης διανοητικῆς τροφῆς. Μία ἐργάτρια περιγράφει τὰς ἐντυπώσεις τῆς κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Σεξπῆρου καὶ προσθέτει ἑκατὰ τὰς ἐσορτὰς ἐξάπαντος θὰ ὑπάγῳ εἰς Στράτφορντ ὅπως ἴδω τὴν εἰκόνα ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐγεννήθη ὁ Σεξπῆρος.»

Ὁ σύνδεσμος οὗτος δὲν περιορίζει τὴν ἐνεργειάν του μόνον εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν. Χάρις εἰς τὴν γενναιοδωρίαν ἐνὸς φιλάνθρωπου ὁ σύνδεσμος ἀνήγειρεν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς Ξενῶνα ἐν τῷ ὁποίῳ δωρεὰν δύναται νὰ διατρέψωσιν αἱ ἐργάτριαι αἱ χρῆζουσαι πρὸς ἀνάληψιν τῶν δυνάμεων των θαλασσίῳ καθαροῦ ἀέρος. Ἀπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ ὁ σύνδεσμος διοργανίζει ἐσπερίδα καὶ συναυλίαν διὰ τὰς ἐργατρίαις, τρεῖς δὲ ἡ τετράκις τοῦ ἔτους συγκαλεῖ εἰς συνεδρίαν τὰ μέλη του. Ἐκτὸς τούτου ὁ σύνδεσμος ἠνοίξε κυριακὰ καὶ ἐσπερινὰ σχολεῖα καὶ συνέλεξε κεφάλαιον πρὸς χρηματικὴν βοήθειαν τῶν ἀσθενῶν ἐργατριῶν.

Ὡς πρὸς τὸ μικρὸν περιοδικὸν «The Iettres Guild journal», καὶ τοῦτο ἔχει τὴν ἀξίαν του καὶ ἀπολαύει τῆς δημοτικότητος μετὰ τῶν ἐργατριῶν. Ἐκτὸς τῶν συνήθων ἀποσπασμάτων ἐκ τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ἄνευ τῶν ὁποίων οὐδὲν ὄργανον τοῦ ἀγγλικοῦ τύπου προωρισμένον διὰ τὸν λαὸν δύναται νὰ ἐκδίδηται, ἐν τούτῳ τῷ περιοδικῷ ἀπαντῶσι ζωνρῶς καὶ δημοδῶς γεγραμμένα ἄρθρα πραγματευόμενα περὶ διαφορῶν κοινωνικῶν καὶ ἠθικῶν ζητημάτων, διάφοροι συμβουλαὶ ἀναφερόμεναι εἰς τὴν οἰκιακὴν οἰκονομίαν καὶ τὰς τέχνας, συνταγαὶ πρὸς κατασκευὴν διαφόρων φαγητῶν, ἰατρικαὶ καὶ ὑγιειναὶ συμβουλαὶ κ.τ.λ.

Ο ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ ΤΗΣ ΓΗΙΝΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ.

Κατά τὰς στατιστικὰς εἰδήσεις ὁ πληθυσμὸς τῆς γῆνης σφαίρας προσδιωρίζεται κατὰ διαφόρους χρόνους διαφόρως ἦτοι: τῷ 1872 ὁ Μπέμ και ὁ Βάγγερ ὑπελόγησαν τὸν πληθυσμὸν τῆς γῆνης σφαίρας εἰς ἑν διλλιόνιον καὶ 391 κατόικους: τῷ 1878 ὁ Λεβασέρ εὗρεν ὅτι οὗτος σεμποσῶται εἰς ἑν διλλιόνιον καὶ 439 ἑκατομμύρια. Τὴν σήμερον ὁ πληθυσμὸς ἀνέρχεται εἰς ἑν διλλιόνιον καὶ 480 ἑκατομμύρια ἀνθρώπους, οἵτινες ταξινομοῦνται ὡς ἑπεται. Ἐν Ἀσίᾳ 825,954,000, ἐν Εὐρώπῃ 357,379,000, ἐν Ἀφρικῇ 163,953,000, ἐν Ἀμερικῇ 121,713,000, ἐπὶ τῶν νήσων τῶν ὠκεανῶν καὶ ταῖς πολιτικαῖς χώραις 7,500,400, ἐν Αὐστραλίᾳ 3,230,000—τὸ ὅλον κάτοικοι 1,472,729,400.—Ὁ λόγιος Ἀγγλὸς δημογράφος, ὑπουργὸς Nolt Schooling ἔλαβε ταῦτα τὰ διδόμενα καὶ συνεπλήρωσεν αὐτὰ διὰ διαφόρων περιεργῶν εἰδήσεων. Οὗτος ταξινομεῖ τὸν πληθυσμὸν τῶν διαφόρων μερῶν τῆς ἐπιγείου σφαίρας οὕτω. Ἐκ χιλίων ἀνθρώπων 558 ζῶσιν ἐν Ἀσίᾳ. 242—ἐν Εὐρώπῃ 111—ἐν Ἀφρικῇ 28—ἐν Ἀμερικῇ 5—ἐπὶ τῶν νήσων καὶ τῶν πολιτικῶν χωρῶν καὶ μόνον δύο ἐν Αὐστραλίᾳ. Ἐκ τῆς ταξινομήσεως ταύτης ἐξάγεται ὅτι μόνον ἡ Ἀσία ἔχει πλέον τοῦ ἡμίσεως τῶν ζώντων ἐν τῇ ἐπιγείῳ σφαίρᾳ, ἡ Εὐρώπη—περὶ τὸ ἑν τέταρτον αὐτῶν, ἡ Ἀφρικῇ—μόνον τὸ ἑν ἑννατον αὐτῶν, ἡ δὲ Ἀμερικῇ τὸ 1)13 αὐτῶν.

Ὡς πρὸς δὲ τὴν Αὐστραλίαν, τὸ ὅλον τοῦ πληθυσμοῦ τῆς ὑποχωρεῖ εἰς τὸ ποσὸν τοῦ πληθυσμοῦ τοῦ Λονδίνου ἢ εἰς τὸν πληθυσμὸν τῶν πόλεων Παρισίων καὶ Πετρούπολεως, λαμβανόμενων ὁμοῦ. Ὁ αὐτὸς συγκρίνων τὰ διάφορα μέρη τῆς γῆς ὡς πρὸς τὴν ὑπ' αὐτῶν κατεχομένην ἐπιφανείαν εὐδοίσει, ὅτι ἡ Ἀσία καταλαμβάνει 17,044,000 τετραγωνικὰ μίλια, ἡ Ἀμερικῇ—14,801,000 τετρ. μίλ., ἡ Ἀφρικῇ—11,277,000 τετρ. μίλ., ἡ Εὐρώπη—3,757,000 τετρ. μίλ., ἡ Αὐστραλίᾳ—2,972,000 τετρ. μίλ., αἱ νῆσοι τῶν ὠκεανῶν καὶ αἱ πολιτικαὶ χώραι—2,464,000 τετρ. μίλ., τὸ ὅλον δὲ τῆς ὑδρογείου σφαίρας ἔχει ξηρὰν 52,315,000 τετραγων. μιλίων. Ἐκ τούτου φαίνεται ὅτι ἡ Εὐρώπη δὲν παρίστανται ἐξαιρετικὸν ὡς πρὸς τὴν ἔκτασιν τὴν ὁποίαν κατέχει καὶ ὅτι αὕτη δύναται νὰ κατέλθῃ τῆς σικνῆς χωρὶς νὰ προκύψῃ ἰδιαίτερα διατάραξις ἐν τῷ κόσμῳ. Ὡς πρὸς τὴν πυκνότητα τοῦ πληθυσμοῦ, ἐν Εὐρώπῃ ζῶσιν 95 ἀνθρώποι ἐν ἐνὶ τετραγωνικῷ μιλίῳ, ἐν Ἀσίᾳ

—48, ἐν Ἀφρικῇ—15, ἐν Ἀμερικῇ—8, ἐν ταῖς νήσοις τῶν ὠκεανῶν καὶ τῶν πολιτικῶν χωρῶν—3, ἐν Αὐστραλίᾳ—1. Ἴι κατὰ μέσον ὄρον πυκνότης τοῦ πληθυσμοῦ τῆς ὑδρογείου σφαίρας παρίστανται 28 ἀνθρώποι ἐν ἐνὶ τετραγωνικῷ μιλίῳ, ἀφ' ἑτέρου δὲ βλέπομεν ὅτι ἐν Εὐρώπῃ δι' ἕκαστον ἀνθρώπον ὑπάρχουσιν ἐπτὰ περίπου ἄκρα (acre) ἐν Ἀσίᾳ—περὶ τὰ 13 ἄκρα, ἐν Ἀφρικῇ—44 ἄκρα, ἐν Ἀμερικῇ—περὶ τὰ 78 ἄκρα, ἐπὶ τῶν νήσων τῶν ὠκεανῶν καὶ τῶν πολιτικῶν χωρῶν—210 ἄκρα, ἐν Αὐστραλίᾳ—589 ἄκρα. Κατὰ μέσον ὄρον δι' ἕκαστον ἀνθρώπον ἐπὶ τῆς γῆνης σφαίρας ὑπάρχουσιν 28 ἄκρα. Ἐκ τούτου φαίνεται ὅτι ἐπὶ τοῦ πλανήτου ἡμῶν ὑπάρχει πολὺς ἀκίμη τόπος πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ξένων ἀνευ τινὸς στενοχωρίας.

Τί δὲ θὰ δείξῃ τὸ μέλλον; Ἀρχεῖ ἡ αὔξις τοῦ πληθυσμοῦ θὰ καταδειχθῇ ὡς ἀπαίσιον φαινόμενον τὸ ὅποιον θὰ ἐπιφέρει τὴν δυστυχίαν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ἐν τῷ ἀγῶνι αὐτῆς πρὸς τὴν ἐλευθέραν εἰσπνοὴν τοῦ ἀέρος καὶ τὴν δικαιοσύνην; Ἐν ἡ αὔξις τοῦ πληθυσμοῦ ἐξακολούθῃ κατὰ τὴν περὶ τὴν ἀναλογία, θὰ ἐπιστῇ ἡμέρα ὅταν δι' ἕνα ἕκαστον ἀπόγονον ἡμῶν θὰ ὑπάρχῃ μόνον ἑν ἄκρον τῆς γῆς ἀντὶ 28, ὡς τὴν σήμερον ἔχουσιν οἱ ἀνθρώποι.

Ὡς ἀναφέρει ὁ Schooling κατ' ἔτος ἡ αὔξις τοῦ πληθυσμοῦ τῶν κατοίκων τῆς γῆς ἐπισημαίνει κατὰ 5 ο)ο τοῦ ὀλίγου πληθυσμοῦ ἄλλως εἰπεῖν, ἐν ἑκατομμύσιον ζώντων κατὰ τὸ 1891, προσετέθησαν τῷ 1892 πέντε χιλιάδες ἀνθρώποι, τῷ 1893—10,025 τῷ 1894—15,075 καὶ ἐπὶ τέλος τῷ 1895—20,150 ἀνθρώποι. Ἐξακολουθοῦντες τοῦτον τὸν ὑπολογισμόν θὰ φθάσωμεν εἰς τοὺς ἐπομένους ἀριθμοὺς: κατὰ τὸ ἔτος 1900 θὰ ὑπάρχουσιν 1,548 ἑκατομ. ἀνθρώποι, τῷ 1950—1,986 ἑκ. τῷ 2000 ἔτ.—2,548 ἑκατομ. τῷ 2030 ἔτ.—2,960 ἑκατομ., τῷ 2100 ἔτ.—4,197 ἑκατομ. τῷ 2200 ἔτ.—8910 ἑκατομ., τῷ 2300 ἔτ.—2400 11,379 ἑκατομ., τῷ 2400 ἔτ.—18,738 ἑκατομ., τῷ 2516—33,418 ἑκατομ. καὶ τῷ 2517 ἔτ.—33586 ἑκατομ.

Ἐν διαστήματι λοιπὸν 139 ἔτων ὁ πληθυσμὸς τῆς γῆς θὰ διπλασιασθῇ (1891—2030) ὁ δὲ πληθυσμὸς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν θὰ αὔξηθῃ ἐπίσης καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ἀναλογίαν ἀλλὰ μόνον ἐν διαστήματι ὀγδοήκοντα ἔτων. Ἡ Ἀγγλία, ὡς γνωστὸν, ὡς πρὸς τὴν αὔξησιν τοῦ πληθυσμοῦ ὑπερβαίνει τὸν μέσον ὄρον τοῦ πληθυσμοῦ ἐν ταῖς λοιπαῖς χώραις. Ἐν Γαλλίᾳ ἡ αὔξις τοῦ πληθυσμοῦ γίνεται βραδέως καὶ ἐὰν δὲν προσέρχωνται ξένοι ἀποικιοὶ, θελγόμενοι

ὑπὸ τοῦ μαλακοῦ κλίματος καὶ τῆς εὐμερείας τοῦ βίου, ἐν αὐτῇ ἀπαντᾷ ἐλάττωσις τοῦ πληθυσμοῦ διότι οἱ θάνατοι ὑπερβαίνουσι τὰς γεννήσεις.

Ἐκ τῶν μνησθέντων ἀριθμ. ἐξάγεται ὅτι ἀπὸ τοῦ 2512—2517 ἔτους ἡ αὔξις τοῦ πληθυσμοῦ θὰ ἐξισωθῇ πρὸς τὸ ποσὸν τῶν ἄκρων τῆς γῆς. Ἐκτὸς τούτου, ὁ Schooling παρατηρεῖ ἴτι ἡ ἔτησις αὔξις τοῦ πληθυσμοῦ κατὰ 5 ο)ο ἀνὰ χιλίους κατοίκους ἐπὶ τῆς ἐποίας οὗτος βασιλεῖ τοὺς ὑπολογισμούς του, πρᾶγματι εἶναι κατώτερα τῆς πραγματικότητος. Εἰδικῶς ἐκάστη χώρα τῆς Εὐρώπης ὑπελογίσθη ὡς πρὸς τὸν πληθυσμὸν, ἐκ δὲ τούτου ἐξάγεται ὅτι ἀνὰ 1000 Εὐρωπαίους: ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ Ρωσίᾳ πίπτουσι 262 κάτοικοι, ἐν Γερμανίᾳ—139, ἐν Αὐστρο-Οὐγγαρίᾳ—116, ἐν Γαλλίᾳ—107, ἐν Ἀγγλίᾳ 106, ἐν Ἰταλίᾳ—84, ἐν Ἰσπανίᾳ—48, ἐν Βελγίῳ 17, ἐν ταῖς λοιπαῖς χώραις—121, τὸ ὅλον 1000 κάτοικοι. Ἐν λάβωμεν ὡς ἀφετηρίαν τὴν πυκνότητα τοῦ πληθυσμοῦ, ἡ σειρά αὕτη τελειῶς θὰ μεταβληθῇ. Τὸ πρῶτον μέρος κατέχει τὸ Βέλγιον, ὅπου ἐν ἐνὶ τετραγωνικῷ μιλίῳ πίπτουσι 546 κάτοικοι, ἔπειτα ἔρχεται ἡ Ἀγγλία ὅπου ἐν ἐνὶ τετραγων. μιλίῳ ὑρίσκονται 312 κάτοικοι· ἡ Ἰταλίᾳ ἐν τῇ ὁποίᾳ 263 ἀνθρώποι ζῶσιν ἐν ἐνὶ τετραγωνικῷ μιλίῳ· ἐν Αὐστρο-ουγγαρίᾳ—171, ἐν Ἰσπανίᾳ—90, ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ Ρωσίᾳ—49 ὁ δὲ μέτος ἀριθμὸς τῶν λοιπῶν κρατῶν φθάνει εἰς 47 περίπου. Ἐν γένει ἐν τῇ Εὐρώπῃ κατὰ μέσον ὄρον ἐν ἐνὶ τετραγων. μιλίῳ ζῶσιν 95 ἀνθρώποι. Ἐν Ἀσίᾳ τὰ 826 ἑκατομμ. κατοίκων διαιροῦνται οὕτω: ἐν Κίνα—350 ἑκατομμ. ἐν τῇ Ἀγγλικῇ Ἰνδίᾳ—278 1)2 ἑκατομμ. ἐν Ἰαπωνίᾳ 40 ἑκατομμ., ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ἰνδίᾳ (μετὰ τῶν νήτων)—39 1)2 ἑκατομμ., ἐν τῇ Γαλλικῇ Ἰνδίᾳ 19 ἑκατομμ., ἐν Κίροᾳ—10 1)2 ἑκ. ἐν τῇ Ἀγγλικῇ Βιομανίᾳ—7 1)2 ἑκατομμ., ἐν Περονίᾳ 7 1)2 ἑκατομμ., ἐν Ἀσιατικῇ Ρωσίᾳ καὶ Τουρκεστάν—7 1)2 ἑκατομμ., ἐν Σιβηρίᾳ—4 1)2 ἑκατομμ., ἐν Αὐγανιστάν 40 ἑκατομμ., ἐν τῇ νήσῳ ΚεϿλόνῃ—3 ἑκατομμ., ἐν τῇ Πετραίᾳ Ἀραβίᾳ—9 1)2 ἑκατομμ., ἐν ταῖς λοιπαῖς χώραις τῆς Ἀσίας—43 1)2 ἑκατομμ.

Ἐκ χιλίων Ἀσιατῶν 424 εἶναι Κινεζοὶ, 337 Ἰνδοὶ, ὑπῆκοοι τῆς Μεγάλης Βρετανίας, 48 Ἰάπωνες, 48 νησιῶται, 23 Γάλλοι ὑπῆκοοι, 3 Κορείται, 11 Σιάμοι, 9 Βιομανοὶ, 9 Πέρσαι, 9 Ρῶσοι, 5 Σιβήριοι, 5 Αὐγανοὶ, 4 Σενεγαλοὶ, 3 Ἀραβες καὶ 25 διαφόρων ἐθνικότητων. Ὁ Schooling μετ' ἐπάρσεως ἀναφέρει ὅτι ἐκ τῶν 1480 ἑκατομ. πληθυσμοῦ τῆς γῆς 371 ἑκατομμ. εἶναι ὑπῆκοοι τῆς Μεγάλης Βρετανίας, οἵτινες

ὑπετάγησαν ὑπὸ λαοῦ μὴ ὑπερβαίνοντος τὰ 37 1)2 ἑκατομμύρια.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΥΓΕΙΝΗΣ (Συνέχεια.)

Περὶ πνευμόνων καὶ ἀναπνοῆς.

Πᾶν σῶμα καίόμενον προσλαμβάνει ὁ ξυγόνον καὶ ἐκλύει ἀνθρακικὸν ὀξύ. Εἰς τοὺς ἴστους ἡμῶν γίνεται καύσις ἀέναος, εἰς τὴν ὁποίαν καῦσιν ὀφείλεται ἡ σταθερὰ θερμοκρασία ἡμῶν 37 ὡς ἐγγίστα βαθμῶν.

Πρέπει λοιπὸν τὸ ἀναγκαῖον εἰς τὴν καῦσιν ταύτην ὀξυγόνον νὰ ἔλθῃ εἰς τὰ κύτταρα, ἵνα τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ, προῖον δ π λ η τ η ρ ι ῶ δει τῆς καύσεως ταύτης, δύναται ν' ἀποβῆται.

Ἡ ἀναπνευστικὴ συσκευὴ συνίσταται:

- 1) Ἐκ τῶν ρι ν ι κ ῶ ν κ ο ι λ ο τ ῆ τ ω ν, ἐνθα ὁ πλοῦσις ἐξ ἀγγείων καὶ ἐκροτικῶν ἀδένων βλενογόνος ἐπιτρέπεται εἰς τὸν εἰσπνεόμενον ἀέρα νὰ θερμάνηται καὶ ὑγραίνηται ἀρκούντως διὰ νὰ μὴ ἐρεθίσῃ τοὺς πνεύμονας.
2) Ἐκ τοῦ λ ἄ ρ υ γ γ ο ς καὶ τῆς τ ρ α χ ε ῖ α ς, ἄτινα διατηροῦνται χαίνοντα διὰ τῶν χόνδρων τῶν μᾶλλον ἢ ἦττον ἀνεπτυγμένων· ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ὁ θυροειδῆς χόνδρος, ὅστις σχηματίζει ἐξωτερικῶς τὴν ἐξοχὴν τὴν καλουμένην μ ἦ λ ο ν τοῦ Ἀ δ ἄ μ, περιέχει τὰς φ ω ν η τ κ ἄ ς χ ο ρ δ ἄ ς, ἐν τῷ ἐπιπέδῳ τῶν ὁποίων τὸ ρεῦμα τοῦ ἐκπνεομένου ἀέρος παοάγει τὴν φωνήν.
3) Ἐκ τῶν β ρ ὄ γ χ ω ν καὶ τῶν π ν ε ῦ μ ὶ ω ν. Οἱ πνεύμονες ἀποτελοῦνται ἐκ μικρῶν διαστολῶν ὁμοίων πρὸς κύστεας καλουμένων κ ὕ ψ ε λ ἰ δ ῶ ν ἐνθα ἐκστομοῦται μία τῶν ἀκροτελευταίων διακλαδώσεων τῶν δύο μεγάλων βρόγχων, οἵτινες εἶνε συνέχεια τῆς τραχείας.

Εἰς τὸ πάχος τῶν τοιχομάτων τῶν κυψελίδων ἔρπουσι τριχοειδῆ ἀγγεῖα προερχόμενα ἐκ τῆς πνευμονικῆς ἀρτηρίας καὶ τριχοειδῆ ἀγγεῖα, ἄτινα θὰ σχηματίσωσι τὰς πνευμονικὰς φλέβας.

Οἱ πνεύμονες περικαλύπτονται ὑπὸ τῆς μεμβράνης, τοῦ ὕ π ε ζ ω κ ὶ ο ς καὶ ἐγκλείονται ἐντὸς κοιλότητος κενῆς ἀέρος καλουμένης π λ ε υ ρ ι κ ῆ ς κ ο ι λ ὸ τ η τ ο ς.

Κατὰ τὴν ε ἰ σ π ν ο ῆ ν ἡ θωρακικὴ κοιλότης διαστελλεται ὡς καὶ ὁ πνεύμων, καὶ ὁ ἐξωτερικὸς ἀὴρ εἰσέρχεται εἰς τὸν πνεύμονα. Κατὰ τὴν ἐκπνοὴν ὁ διασταλεὶς πνεύμων συστέλλομενος καὶ ἐπανερχόμενος εἰς τὴν πρῶτην αὐτοῦ

θέσει, συμπαρασύρων και τὰ θωρακικά τοιχώματα, εκδιώκει τὸν ἐν τῷ πνεύμονι ἀέρα.

Ὁ ἀνὴρ ἔχει τὸν τύπον τῆς κοιλιακῆς ἀναπνοῆς τοὔτέστιν αἱ κινήσεις τῆς εἰσπνοῆς καὶ ἐκπνοῆς εἰσὶ καταφανεῖς εἰς τὸ κοιλιακὸν τοίχωμα πρὸ πάντων. Παρὰ τῆς γυναικὸς ἡ ἀναπνοὴ εἶνε ἀνωτέρα πλευρικῆ, τοὔτέστιν ἡ κίνησις τῆς ἀναπνοῆς γίνεται ἐν τῷ ἐπιπέδῳ τῶν πλευρῶν καὶ τοῦ στέρνου, ὁ ἀνθρωπος ἀναπνέει 16 φορές κατὰ λεπτόν, ὁ κύων 24, ὁ μῦς 150 καὶ ὁ βοῦς 10.

Οἱ δύο πνεύμονες περιέχουσι 4—5 λίτρας ἀέρος· συνήθως εἰσάγουμεν εἰς τοὺς πνεύμονας ἡμῶν ἡμίσειαν λίτραν ἀέρος εἰς ἐκάστην κανονικὴν εἰσπνοήν.

Εἰσπνέομεν λοιπὸν κατὰ τὸ 2/10ν 20 χιλιάδας φορές καὶ εἰσάγουμεν εἰς τοὺς πνεύμονας ἡμῶν 10 χιλιάδας λίτρας ἀέρος.

Εἶπομεν ὅτι εἰς τοὺς πνεύμονας ὁ ἀὴρ χωρίζεται τῶν αἰμοφόρων τριχειδῶν ἀγγείων διὰ τινος λεπτῆς μεμβράνης. Τί γίνεται ἐνταῦθα; Διὰ τὴν γινώσκωμεν δέον γ' ἀναλύσωμεν τὸν εἰσπνευσθέντα ἀέρα, ὁπότε θέλομεν εὖρεϊ ὄρισμένον ὄγκον ὀξυγόνου ἐνῶς ἢ ποσότητος τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος θὰ εἶνε τὸ ἀπειροστικόν.

Ἄλ. Κορδοῦλης ἰατρός.

ΙΧΘΥΕΣ ΖΩΝΤΕΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΘΑΛΑΣΣΙΟΙΣ ΟΛΟΘΥΡΙΟΙΣ

(HOLOTHURIE)

Ἐν τῷ περιοδικῷ «Cosmos» ἐδημοσιεύθη ἡ ἀκόλουθος πρὸς τὸν ἀρχισυντάκην αὐτοῦ ἐπιστολὴ ὑπογεγραμμένη διὰ τῶν στοιχείων B.E.C. (ἐκ τῆς νήτου Μαδένης). «Μίαν ἐσπέραν ἐγενόμην αὐτόπτης τοῦ ἀκλόουθου φαινομένου. Γέρον ἔμπειρος ἀλιεὺς μοι ἔφερεν ἐντὸς ὑελίνου ἀγγείου μίαν holothurie μήκους 1 1/2 ποδός καὶ ἓνα ἰχθύον, σχεδὸν τοῦ αὐτοῦ μήκους, ἀλλὰ λίαν λεπτόν, ἔχοντα μακρὰν καὶ τὸσον διαφανῆ οὐράν, ὥστε ἐπ' αὐτῆς ἐφαίνοντο τὰ ὀστά. Ὁ ἀλιεὺς ἰσχυρίζετο ὅτι ἡ holothurie κατὰ τὸ ἡμισυ εἶχε καπαπίει τὸν ἰχθύον ἄλλ' ὅτι οὗτος κατάρθωσε τὴν ἐκφυγῆ. Τὸν ἰχθύον ἀπέστειλα εἰς ἓνα φίλον μου φυσιοδίφην τὴν δὲ holothurie ἐκράτησα θέλων κατ' ἀρχὰς τὴν παρατηρήσω ἐντὸς τοῦ οἴνουπνεύματος. Περὶ τὸ ἐσπέρας, ὅτε διὰ τοῦ λύχνου ἐπλησίασα εἰς τὸ ὑελίνον ἀγγεῖον, παρετήρησα ὅτι ἐκ τῆς πηγῆς τῆς γολοτουρίας ἐξῆλθον τρεῖς κεφαλαὶ ἰχθύων οἵτινες ἄμα μὲ ἐίδον ἐκρῶφθησαν εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ ζώου. Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἐκ νέου ἐπλησίασα εἰς τὸ ἀγγεῖον καὶ εἶδον ὅτι οἱ ἰχθύς εἶχον ἐξέλθει ἐκ τῆς

πηγῆς τῆς γολοτουρίας κατὰ τὸ ἡμισυ τοῦ μήκους των, αἱ προσπάθειά μου νὰ ἐξάγω αὐτοὺς ἐκ τοῦ ζωδαρίου δὲν ἐπέτυχον: καθ' ἐκάστην φοράν αὐταὶ ἐκρύπτοντο ἐν τῷ ξένῳ σώματι. Τὴν τρίτην φοράν εἶδον ὅτι μόνον ἡ οὐρὰ τῶν ἰχθύων ἀπέμεινε ἐν τῇ πηγῇ καὶ τότε κατάρθωσα νὰ ἐξάξω αὐτάς. Οἱ ἰχθύς οὗτοι ἦσαν παρόμοιοι πρὸς τὸν ἀποσταλέντα εἰς τὸν φίλον μου. Τὴν πρωίαν ἐν τῷ ἀγγεῖῳ ἔπλεον πέντε ἰχθύς... Οἱ ἰχθύς οὗτοι ἀνήκουσιν εἰς τὸ εἶδος *Fieras feracus* περὶ τοῦ ὁποίου εἶναι γνωστὸν ὅτι εἶναι παράσιτος τῶν γολοτουριῶν καὶ διαμένων ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ. Οὗτοι ἐνδιαίτωνται ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ καὶ τῷ Εἰρηνικῷ ὠκεανῷ. Τὸ ἀξιοσημείωτον ἐν τῇ μνημονευθείσῃ ἐπιστολῇ εἶναι, ὅτι ἐν τῇ ρηθείσῃ περιπτώσει ἡ γολοτουρία ἐφιλοξένοι πέντε ἐκ τούτων τῶν ἰχθύων. Ἡδὲ Κάρολος ὁ Φύγτ παρέδωκε τὴν γολοτουρίαν πρὸς ξενοδοχεῖον ἐν τῷ ὁποίῳ εὐρίσκουσι καταφύγιον διάφορα ἰχθύδια. Ταῦτα τρέφονται διὰ μικρῶν ὀργανισμῶν εἰσερχομένων μετὰ τοῦ ὕδατος εἰς τὴν κοιλίαν τῶν οἰκοδοσποτῶν των, ἐνεκα δὲ τούτου δύνανται νὰ κληθῶσι παράσιτοι ἐν τῇ κυρίᾳ τῆς λέξεως σημασίᾳ. Τὰ μικρὰ τούτων τῶν ἰχθύων ζῶσιν ἐλευθέρως ἐν τῇ θαλάσῃ καὶ ὑπερασπίζονται κατὰ τῶν θαλασσιῶν ἀρπικτικῶν ζῶων δι' ἰδιαιτέρου ὀργάνου κληθέντος ὑπὸ τῶν ζωολόγων *vexillum*. Μετὰ τὴν πτώσιν τούτου τοῦ ὀργάνου, ὁ ἀναπτυχθεὶς ἰχθύς τούτου τοῦ εἶδους ζητεῖ καταφύγιον εἰς τὸ σῶμα τῶν γολοτουριῶν, θαλασσιῶν *oursin* ἢ κογχυλίων.

ΤΑ ΕΝΥΓΝΙΑ ΠΑΡΑ ΤΑΙΣ ΥΣΤΕΡΙΚΑΙΣ.

Κατὰ τὰς παρατηρήσεις τοῦ ἰατροῦ Ἐσκάνδ-δὲ-Μεσιέρ, δημοσιευθείσας ἐπ' ἐσχάτων ἐν τῷ *journal de medecine et de chirurgie pratique* τὰ ἐνύπνια παρὰ ταῖς ὑστερικαῖς ἔχουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ταύτην τὴν διαφορὰν, ὅτι ἡ ἐπιρροὴ αὐτῶν ἐξακολουθεῖ ἐπὶ μακρὸν καὶ μετὰ τὴν ἐκ τοῦ ὕπνου ἐξέγερσιν. Οὕτω π. χ. μία κυρία ἐνυπνιασθεῖσα, ὅτι προσεδήθη ὑπὸ κερανοῦ καὶ μετὰ τὴν ἐκ τοῦ ὕπνου ἐξέγερσιν ἤσθάνετο διαρκῆς ἄλγος ἐν τῷ μέρει τοῦ σώματος ὅπου κατ' ὄναρ ἐπῆλθεν ἡ πληγὴ. Αἱ ὑστερικαὶ ὑποκλύπτουσιν εἰς τὴν ἐπιρροὴν τῶν ἐνιπνίων ἀκριβῶς ὡς καὶ εἰς τὴν τῆς ὑποβολῆς. Μία νεαρὰ ὑστερικὴ ἐπὶ 25 ἐβδομάδας ἠρνεῖτο ἐπιμόνος νὰ μεταλάβῃ τροφῆς. Αὕτη ἤθελε μὲν νὰ φάγῃ, ἀλλ' οὐδὲν ὡς ἐπλησίαζεν εἰς τὸ στόμα τῆς τὴν τροφήν ἠσθάνετο πνιγμὸν καὶ ναυτίασιν. Ὁ Ζανὲ ὑπνώτισε τὴν ἀσθενῆ ἥτις τότε διηγήθη ὅτι

κατ' ὄναρ βλέπει τὴν μακαρίτιδα μητέρα τῆς, ἥτις μὲμφεται αὐτὴν διὰ τινὰ παράθεσιν καὶ ἀναγκάζει αὐτὴν νὰ λιωώτῃ. Παρ' ἑτέρα ἀσθενεῖ ἐπισκεπτομένη ὑπὸ τοῦ Ζανὲ καθ' ἐκάστην πρωίαν ἔρρεεν αἷμα ἐκ τῆς ρινός τῆς. Αὕτη ὑπνοτισθεῖσα διηγήθη ὅτι εἶδε κατ' ὄναρ ὅτι συνέπεσεν ἐν τῇ ὁδῷ πρὸς διαπληκτιζομένους καὶ ὅτι ἐπλήγη εἰς τὴν ρίνα ἐκ τῆς ὁποίας ἤρχισε τότε νὰ ρέῃ αἷμα. Ἐκτοτε αὕτη καθ' ἐκάστην πρωίαν βλέπει τὸ αὐτὸ ὄνειρον καὶ εὐθὺς ἄρχεται ἡ αἰμορροία ἐκ τῆς ρινός. Μία ὑστερικὴ διατρίβουσα ἐν Μπαρρίζῃ εἶδε κατ' ὄναρ τὸν σύζυγόν τῆς διατάσσοντα αὐτῇ νὰ ἐπιστρέψῃ παρὰ τῷ υἱῷ τῆς εὐρίσκουμένῳ ἐν Μπορδῶ. Ἀμα ἐξεγερθεῖσα ἀμέσως ἐπεχείρησε τὸ ταξείδιον. Ὁ διδάκτωρ Μεσιέρ ἀναρῆρι ἀκόμη πολλὰ περίεργα παραδείγματα καὶ ἐν τέλει παρατηρεῖ τὰ ἀκόλουθα «ἡ διαγωγὴ τῶν ὑστερικῶν ἐξαρτωμένη τελείως ἐκ τῶν ἐνυπνίων ἐνίονε δύνανται νὰ ἐπιφέρῃ καὶ ἐγκλημα».

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΝΕ Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΩΝ ΜΥΩΝ ΤΩΝ ΣΙΑΓΟΝΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Τὴν ἐρώτησιν ταύτην προέτεινε ὁ Ἀμερικανὸς ὀδοντοῖατρός ἐν Δζεζονβίλλη, Μπέλ, ὁστις ἐφέρεε πρὸς καταμέτρησιν ταύτης τῆς δυνάμεως εἰδικὸν δυναμόμετρον ἐκ Κουτσούκ. Οὗτος εἰσήγαγεν αὐτὸ εἰς τὸ στόμα 150 ἀτόμων, γερόντων καὶ νέων, καὶ ἔθεσεν αὐτοὺς νὰ πιέζωσιν τοῦτο κατὰ διαδοχὴν διὰ τῶν ἐμπροσθίων καὶ τῶν ὀπισθίων ὀδόντων καὶ νὰ σημειώσῃ τὴν δύναμιν τῶν μυῶν τῶν σιαγόνων. Τὰ εἰς τὸ πείραμα τοῦτο ὑποβλήθησαν άτομα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶδειξαν πίεσιν ἐπὶ τοῦ δυναμομέτρου διὰ τῶν τραπεζιτῶν τῶν ἴσων πρὸς 45 χιλιογράμμων, διὰ δὲ τῶν κοπτήρων των πίεσιν ἐξισουμένην πρὸς 90 χιλιογράμματα. Εἰς τριακονταετῆς ἰατρός ἐπίεσε τὸσον ἰσχυρῶς τὸ δυναμόμετρον διὰ τῶν ὀδόντων του, ὥστε ἐν τῇ κλίμακί αὐτοῦ δὲν εὐρέθη ἀριθμὸς πρὸς προσδιορισμὸν τῆς πίεσεως. Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ ὀδοντοῖατροῦ Μπέλ, ἡ μυϊκὴ δύναμις τῶν σιαγόνων δὲν εἶνε ἀμέσως ἀνάλογος πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς μυϊκῆς ἐνεργείας τῶν ἄλλων ἀκρων τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, ἐξαρτᾶται δὲ ἐκ τοῦ βαθμοῦ τῆς ἀνεπτυξίως τῶν μαστηρῶν μυῶν. Ὁ ἀνθρώπος κατατέμων καὶ λιάνων τὴν τροφήν διὰ τῶν ὀδόντων ἀναπτύσσει διὰ τοῦ στόματός του λίαν σημαντικὴν μηχανικὴν δύναμιν ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας τὸ ποσὸν τῶν πίεσεων τῶν παραγομένων ὑπὸ τῶν μαστη-

τικῶν μυῶν ἀνέρχεται κατὰ μέσον ὄρον εἰς 50 χιλιογράμματα, μέτρα τ.ε. εἰς δύναμιν ἰκανὴν πρὸς ἀνέγερσιν βάρους 10 χιλιογράμμων εἰς ὕψος ἐνὸς μέτρου.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΒΑΘΟΥΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΘΑΛΑΣΣΙΩΝ ΛΙΜΕΝΩΝ

Τὸ ζήτημα τοῦτο ἀποκατὰ ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος μεγαλητέραν σημασίαν ἀφ' ἐνός ἕνεκα τῆς ἀναπτύξεως τῆς ἀτμοπλοίας ἀφ' ἑτέρου δὲ—τῆς αὐξήσεως τοῦ μεγέθους τῶν ἀτμοπλοίων καὶ τοῦ ποσοῦ τῆς ὑπ' αὐτῶν ἐκτοπίσεως τοῦ ὕδατος. Ἐνεκα τῆς μεγίστης βαθύτητος τῶν ἐκβολῶν τοῦ ποταμοῦ Σέλδη ἡ Ἀντβερπένη κατέλαβε τὴν πρώτην θέσιν ἐν Εὐρώπῃ. Οἱ Ἀγγλοὶ μηχανικοὶ κατεθάμασαν τὴν ὑπεροχὴν τοῦ λιμένος τῆς Ἀντβερπένης ὑπὲρ τοὺς λοιποὺς καὶ ἐπεχείρησαν εὐρείας ἐργασίας πρὸς βάθυνσιν τῶν ἐκβολῶν τῶν ποταμῶν Τέιν, Κιήδ καὶ Μερσέκ. Ἄλλ' ὁ λιμὴν τοῦ Λονδίνου μετὰ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ὁποίου ἐν ἐμπορικῇ ἀναφορᾷ συνδέεται ἡ οἰκονομικὴ εὐημερία ὅλης τῆς Ἀγγλίας δὲν ἀνταποκρίνεται τελείως εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ παγκοσμίου ἐμπορίου τῶν Ἀγγλων. Τὰ ἀτμόπλοια τῶν 7,000 τόνων δὲν εἶνε πλέον σπάνια, τινὲς δὲ ἐμπορικοὶ οἴκοι ἕνεκα νῆς βαθμιαίας εὐρύνσεως τοῦ ἐμπορίου των πηρήγγειλαν τὴν κατασκευὴν ἀτμοπλοίων 10,000 τόνων. Ἐνεκα τούτου οἱ Ἀγγλοὶ μηχανικοὶ ἀνεγνώρισαν ὡς ἀπαραίτητον τὴν ἀνεύ ἀναβολῆς ἐκβάθυνσιν τοῦ λιμένος τοῦ Λονδίνου. Αἱ πρὸς ἐκβάθυνσιν τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ταμέσεως ἐργασίαι ἀπετέλουν πρότερον τὸ μονοπώλειον τῆς φήμας «Trinity House» ὡρθεὶν αὐτῇ ὑπὸ τῆς βασιλείας Ἐλισάβετ. Ἡ φήμα αὕτη ἐκαθάριζεν ἐκ τοῦ ποταμοῦ τὸν ἄμμον παρέχουσα αὐτὸν ὡς σαβούραν εἰς τὰ ἀποπλέοντα κενὰ πλοῖα ἀλλ' εἰς ἐκεῖνα μόνον τὰ μέρη τοῦ ποταμοῦ τὰ ὁποῖα ἦσαν ἀκίνδυνα καὶ δὲν ὑπῆρχον ὕφαλοι ἢ σωροὶ ἱλύος. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ διοίκησις τῆς κινήσεως τῶν πλοίων ἐπὶ τοῦ Ταμέσεως μετέβη εἰς ἄλλων χειρῶν καὶ ἀπεράσισε νὰ χωρήσῃ εἰς τὴν ἐκβάθυνσιν τοῦ λιμένος.

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΤΩΝ ΚΑΤΟΠΤΡΩΝ ΔΙΑ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ.

Ἐπετεύγη πρὸ τινος χρόνου ὑπὸ τοῦ Γάνς Μπούκ ἐν Κιέλω. Αὕτη στηρίζεται εἰς τὸ ἀπὸ πολλοῦ χρόνου γνωστοῦ φαινομένου, ἐν τούτοις

εἶνε ἀξιοσημείωτος ἕνεκα τῶν ἀνεπίστων καὶ πολυτίμων τῆς ἀποτελεσμάτων. Ἀπὸ πολλοῦ εἶνε γνωστὸν ὅτι ἂν ἐν Γεϊσλερίῳ σωλῆνι θέσομεν ἀργυρᾶν ἢ ἐξ ἄλλου πολυτίμου ἢ βαρέως μετάλλου κάθοδον, θὰ ἐξατμισθῶσι κατὰ τὴν διέλευσιν τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος τὰ μόρια τῆς καθόδου καὶ θὰ ἀποσυνθεῶσιν ἐπὶ τῶν παρεῖων τοῦ σωλῆνος ἐν εἶδει μετάλλου ἢ ὀξειδιωθείσης ἐνώσεως αὐτοῦ. Ἄν ἐν τῷ Γεϊσλερίῳ σωλῆνι εὐρίσκεται ἠραιωμένον ὕδρογονον, τὸ μέταλλον ἀποχωρίζεται τελείως καθαρὸν καὶ ἐπικάθηται ἐπὶ τῆς παρεῖας τοῦ σωλῆνος τοιοῦτοτρόπως κατασκευάζεται κάτοπτρον, ἔχον ἀρίστην λάμψιν ἢ τὰ κάτοπτρα τὰ διὰ τοῦ συνήθους τρόπου κατασκευαζόμενα.

Ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς τῶν διαφόρων ζώων μέχρι τῆς σήμερον δὲν ἐξηκριθῶθη ἀκόμη.

Κατὰ τὸ περιοδικὸν «Journal d'hygiène», ἡ ἄρκτος καὶ ὁ λύκος δὲν ζῶσιν ὑπὲρ τὰ εἴκοσιν ἔτη· ἡ ἀλώπηξ ἤδη τελείως γηράσκει κατὰ τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος, τὰ δὲ ἀρπακτικὰ θηρία τῶν τροπικῶν χωρῶν συγκριτικῶς εἶναι λίαν μακρόβια. Ἐν τῷ ζωοτροφείῳ τοῦ Λονδίου εἰς λέων ἔζησεν ἐν τῇ φυλακῇ του ὑπὲρ τὰ ἐξήκοντα ἔτη, καίτοι ἐτρέφετο διὰ σσηπτότος κρέατος καὶ ἄρτου πρὸς τὸ ὅποιον ὁ στόμαχος τοῦ λέοντος εἶναι ἀτυχεῖς. Οἱ λαγωὶ καὶ οἱ κόνικλοι ζῶσιν ἐπὶ 8—10 ἔτη, οἱ χοῖροι 9 ἕως 10 ἔτη· αἱ αἶγες καὶ τὰ πρόβατα οὐχὶ περισσώτερον τῶν 15 ἔτων, οἱ βόες ἐπὶ 35 ἔτη, ὁ ἵππος μέχρι τεσσαρτίκοντα ἔτων. Κύνες τινες ἰδίᾳ οἱ τῶν αἰθουστῶν ζῶσιν ἐπὶ 20—25 ἔτη, αἱ γαλαὶ τελείως γηράσκουσι περὶ τὸ 15ον ἔτος, καὶ διέρχονται ἡμέρας τε καὶ νύκτας ἐν διαρκεῖ ὕπνῳ. Εἶναι ἀξιοσημείωτον ὅτι ὁ ἐλέφας εἶναι λίαν μακροχρόνιος. Ἰσχυρίζονται ὅτι οὗτος ζῆ ἀπὸ 300—400 ἔτη. Οἱ ἀρχαῖοι ἱστορικοὶ διηγοῦνται ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας μετὰ τὴν ἐπὶ τοῦ Ἰνδοῦ βασιλείας Πύρου ἀρθεῖσιν νίκην ἀφιέρωσεν εἰς τὸν θεὸν τοῦ ἡλίου ἕνα ἐκ τῶν ἐλεφάντων τοῦ Πάου, ὅστις ἀνδρείως ἡμύνητο ἐν ταῖς πρώταις τάξεσι τοῦ στρατοῦ καὶ ἀπέδωκεν αὐτῷ τὴν ἐπικλήσιν Αἰας. Ἐπειτα ἀπλευθέρωσε τοῦτον τὸν ἐλέφαντα ἀφοῦ διὰ πεπυρακτωμένου σιδήρου ἐνεχάρησεν Α. Μ. Μετὰ 350 ἔτη ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἀλεξάνδρου ὁ φέρων τὰ ἀοικὰ γόστια Α. Μ. ἐλέφας ἀκόμη ἔζη. Ἐτερον πολυεγέθης ζῶον τῶν τροπικῶν χωρῶν, ὁ ῥινόκεως κεκαλυμμένος ὑπὸ παχυτάτου δέρματος δὲν ζῆ πλέον τῶν 20

ἔτων. Τὰ κτήνη, ἂν πιστεύσῃ τις εἰς τοὺς Πόμυρους καταγινόμενους περὶ τὴν ἄγραν αὐτῶν, ζῶσι περὶ τὰ χίλια ἔτη. Διὰ μακροβιότητος ἐθεωρήθησαν ἰδίᾳ τινὲς ἀντιπρόσκοποι τοῦ πτηνοῦ βασιλείου, π. χ. οἱ ψιττακοὶ, οἱ ἀστοὶ καὶ οἱ πελικάνες ἐπιζῶντες ἑκατὸν καὶ περιπλέον ἔτη. Ἐν Φλωρεντία εἰς ψιττακὸς ἐπέζησεν ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ οἰκογενεῖα τρεῖς γενεάς, ἐν δὲ τῇ Βιέννῃ πρό τινας χρόνους ἀπέθανεν ἐκ τοῦ γήρατος ἀστὸς ζήσας 100 ἔτη.

Ο ΒΟΥΞ-ΙΠΠΟΣ ΤΗΣ ΜΑΔΑΓΑΣΚΑΡΗΣ

Ἐν τῇ νήσῳ Μαδαγασκάρῃ ἐνδιαιτᾶται ἰδιότροπον εἶδος ἡμέρου βοῦς διακρινόμενον τῶν ἡμετέρων βοῶν διὰ τοῦ ὑψηλοῦ αὐτοῦ ὕψους, τῶν βραχέων, κεράτων τῇ ἐκτίκτω πραότητι καὶ ἡμερότητι καὶ τῇ μεγάλῃ εὐστροφίᾳ. Ὑπὸ τῶν ζωολόγων τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ βοῦς ἐκλήθη Ζεμπόν, ἐνῶ οἱ κάτοικοι τῆς Μαδαγασκάρης καλοῦσι τοῦτον τὸν βοῦν ὄμπυ-σοχάλη (βοῦς-ἵππος). Ὁ ρηθεὶς βοῦς ἐκλήθη οὔτω, διότι ἐν Μαδαγασκάρῃ χρησιμεύει ὡς ὑποζύγιον. Ὁ Ζεμποῦ ἐνασκηθεὶς ἐκ μικρᾶς ἡλικίας εἰς τὸ νὰ φέρῃ ἀναβάτην καὶ φορτίον, μετ' ἐπιτυχίας ἀντικαθιστᾶ εἰς τοὺς Μαλγάσους (νησιώτας ἐγχαρῖους) τὸν ἵππον, ὑποδεέστερος ὢν αὐτοῦ μόνον κατὰ τὴν ταχύτητα. Ἐκτὸς τούτου τὸν Ζεμπόν ζεύγουσιν εἰς τὰς φορτηγὰς ἀμάξας καὶ ὀχήματα. Οἱ Μαλγάσοι μεταχειρίζονται τὸν Ζεμπόν ἀντὶ ἵππου, πρότερον ἀποκόπτουσιν ἐν μέρος τοῦ ὕψους, τῶν κεράτων, τῶν ὠτων κτλ. Τὸ κρέας τοῦ Ζεμπόν μὴ διακρινόμενον κατὰ τὴν γεῦσιν τοῦ βουείου ἀποτελεῖ ἐν Μαδαγασκάρῃ ἀντικείμενον μεγάλου ἐμπορίου: πωλοῦσιν αὐτὸ κατ' ἐξοχὴν εἰς τὰς ἐγγύς, στερουμένας κτηνῶν νήσους, καὶ πρὸς τοῦτον τὸν σκοπὸν ἐν Μαδαγασκάρῃ ἡ δικτήρησις καὶ ἐπαύσεις τοῦ εἶδους τούτου τῶν ζώων λίαν ἐπιμελῶς ἐξοκολοῦθαι. Τὰ Ζεμπόν τῆς Μαδαγασκάρης εἶνε ἀπόγονοι τῶν Βεγγαλικῶν Ζεμπόν καὶ ἀνήκουσιν ἅπαντα εἰς τὸ αὐτὸ γένος.

ΛΙ ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΤΟ ΜΠΙΛΙΑΡΔΟ.

Τὴν εὐρυσιν τῶν δικαιωμάτων τῆς γυναικὸς ἐν τοῖς σταδίοις τῆς διανοητικῆς καὶ φυσικῆς ἐργασίας, ἠκολούθησεν ἡ χειραφέτησις τῶν θυγατέρων τῆς Εὐσας καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς σταδίοις ἰδίᾳ δὲ ἐν τοῖς διαφόροις διασκεδάσεσιν, ἀσκήσεις (Sport) κτλ. Οὕτω π. χ. τὸ παιγνίδιον τοῦ μπιλιάρδου, τὸ ὅποιον ἐνωρίτερον ἐθεωρεῖτο ἀ-

ποκλειστικὸν προνόμιον τοῦ ἰσχυροῦ φύλου, ἐπ' ἐσχάτων ἤρξατο νὰ προσελκῆ καὶ τὰς κυρίας καὶ μάλιστα τὰς ματρονας τῆς ἀριστοκρατίας. Αἱ προμητορές μας καὶ οἱ πάποι μας ἐγειρόμενοι ἐκ τοῦ τάφου θὰ ἐξεπλήσσοντο βλέποντες μετὰ πόσης ἐπιτηδειότητος αἱ νεαραὶ καὶ αἱ προδοθηκυῖαι κυρίαι ἐπιτυγχάνουσιν εἰς τὸ κεραιμπόλ, κλάπ-στός, κρουαζε, πόσον γραφικῶς ἀπομακρύνουσι ἅπαντα τὰ κτυπήματα κτλ.

Τὸ παιγνίδιον τοῦ μπιλιάρδου ἔλαβε μεγάλην διάδοσιν μετὰ τῶν γυναικῶν τῆς ἀνωτάτης περιωπῆς ἐν Ἀμερικῇ. Οὐδεμία τὴν σήμερον οἰκία ὑπάρχει ἐν Ἀμερικῇ ὅπου αἱ γυναικες ἀπὸ τῶν νεαρῶν παρθένων μέχρι τῶν σοβαρῶν καὶ ἐντίμων μητέρων νὰ μὴ φοσιούνητο μετὰ παραφορᾶς εἰς τὸ παιγνίδιον τοῦ μπιλιάρδου. Αἱ Ἀμερικανίδες ὡς καὶ τὰς πολλὰς ἄλλας διασκεδάσεις τῶν οὔτω καὶ τὸ παιζειν μπιλιάρδον δικαιολογοῦσι διὰ τῆς προερχομένης δῆθεν ἐξ αὐτοῦ ὠφελείας ἐν τῇ ἐνισχύσει τοῦ νευρικοῦ τῶν συστήματος.

Τὸ μπιλιάρδον καὶ . . . τὰ νεῦρα. Θὰ ἐφαίνετο ὅτι δύο ταῦτα δὲν ἔχουσι κοινόν τι πρὸς ἄλληλα. Ἐν τούτοις—τούλάχιστον ἐξ ἀμερικανικῆς ἀπόψεως—καὶ μετὰ τῶν αὐτῶν ὑπάρχει στενὸς δεσμός.

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΑ

ΤΑ ΟΣΤΑ ΩΣ ΠΡΩΤΗ ΓΛΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

Τὰ ὀστᾶ ἀναλόγως τῆς χρησιμοποίησώς των καταλέγονται εἰς δύο κλάσεις, εἰς τὰ προωρισμένα διὰ τεχνικὴν διοχηχανίαν, πρὸς κατασκευὴν ὀδοντογλυφίδων, φυκτρῶν καὶ διαφόρων ἄλλων χρησίμων εἰς τὸν καθ' ἡμέραν βίον εἰδῶν ὡς καὶ τῶν τῆς πολιτελείας, καὶ εἰς τὰ προωρισμένα διὰ τὴν χημικὴν βιομηχανίαν, ἅτινα καὶ μόνον θὰ περιγράψω. Τὰ τελευταῖα ταῦτα ὀστᾶ διακρίνονται εἰς τὰς ἐξῆς πέντε ποιότητες: α) τὰ ὀστᾶ τῶν κρεοπωλείων, ἅτινα ἀποδίδουσι πολὺ λίπος καὶ λαμπρὰν ὀστεόκολλαν (ζελατίναν), ἅτινα ὅμως εἶνε παρὰ πολὺ σπάνια, β' τὰ τῶν μαγειρείων, ἀποδίδοντα ὀλιγότερον λίπος, ὀστεόκολλαν ὅμως ἐπισης λαμπρὰν, γ' τὰ τῶν σκουπιδίων ὀστεοῦντα τῶν προηγούμενων κατὰ τι ποῖον καὶ ποσὸν λίπους καὶ κόλλας, δ' τὰ τῶν τάφων νεαρῶν ζώων καὶ ε' τὰ ἀπολιθωμένα, ἀμφότερα χρησιμοποιούμενα μόνον πρὸς κατασκευὴν ὑπερφωσφορούχων λιπασμάτων καὶ φωσφόρων.

Τὰ κομιζόμενα ὑπὸ τῶν ρακτοσυλλεκτῶν εἰς τὰ ἐργοστάσια ὀστᾶ διακρίνονται κατ' ἀρχὰς ἀναλόγως τῆς ποιότητος τῶν εἰς τρία εἶδη, εἰς τὰ χρήσιμα διὰ τεχνικὰ ἔργα, εἰς τὰ κατὰλληλα πρὸς παραγωγὴν λίπους καὶ ζελατίνας καὶ τέλος εἰς τὰ διὰ τὴν κατασκευὴν λιπασμάτων καὶ φωσφόρων μόνον χρησιμοποιούμενα, μεθ' ὃ ὑποβάλλεται ἰδίᾳ ἕκαστον εἶδος εἰς ἀπολύμανσιν πρὸς περαιτέρω συντήρησιν, εἴτε

δι' ἀποξηράνσεως εἴτε δι' ἀραιᾶς διαλύσεως (0,03 ο)ο) φανικοῦ ὀξέως· εἶνε δὲ ἀναγκαῖα ἡ τοιαυτὴ προεπεξεργασία τῶν ὀστέων, διότι ὁ ἀναπτυσσόμενος ἐπ' αὐτῶν εὐρὺς μεσοῖ τῆν εἰς λίπος καὶ κόλλαν ἀπόδοσιν, ὑποὸ ὁαζει τὴν ποιότητα ἀμφοτέρων τῶν εἰδῶν τούτων καὶ τέλος ἐπιδρᾶ νοκῶς ἐπὶ τῆς ὑγείας τῶν ἐργατῶν.

Τὰ ὀστᾶ χρησιμοποιοῦνται εἰς τὴν κατασκευὴν λίπους, ὀστεοκόλλας κοινῆς ἢ κεκαθαρμένης (ζελατίνας), ὀστεοανθρακος, ὑπερφωσφορούχων λιπασμάτων, φωταερίου καὶ φωσφόρων, ἀφίνοντα πρὸς τούτους ὡς δευτερεύοντα προϊόντα ἀμμωνίαν καὶ πίσσαν ἐξ ἧς παραγεται τὸ ζωικὸν ἔλαιον (thierol) καὶ τὸ γνωστὸν φάρμακον spiritus cornu cervi.

Διὰ καταλλήλων ὀστεοθραυστικῶν μηχανημάτων καὶ ἰδίᾳ τῶν ἐσχάτως εἰσαχθέντων εἰς τὴν βιομηχανίαν ταύτην desintegratoren θραύονται τὰ ὀστᾶ εἰς μέγεθος ναρούου, καὶ ἐξαγεται τὸ λίπος αὐτῶν εἴτε διὰ ζέσεως εἰς ἐλευθερὸν αέρα, εἴτε ὑπὸ πίεσιν ἀτμοῦ 2—5 ἀτμοσφαιρῶν, εἴτε δι' ἐκχυλίσεως διὰ διθειοῦ-χαυ ἀνθρακος ἢ βενζίνης. Ἡ τελευταία αὕτη μέθοδος ἀπατεῖ μὲν πλείονα μηχανήματα τῶν λοιπῶν, ἀποδίδει ὅμως ὅλον τὸ εἰς τὰ ὀστᾶ περικλειόμενον λίπος (8—10 ο)ο), χωρὶς νὰ ἐπιδρᾶ ποσῶς ἐπὶ ὀστεοκόλλας, ὅπερ εἶνε μειονέκτημα τῆς διὰ πίεσεως ἀτμοῦ ἐξαγωγῆς τοῦ λίπους.

Τὸ λίπος τῶν ὀστέων, καθαρισθὲν διὰ καταλλήλων χημικῶν μεθόδων, εἶνε εὐρωστὸν ὑγρὸν, ἐλαϊώδες χρώματος χρυσοκιτρίνου ἀνοικτοῦ μέχρι λευκοῦ, καὶ ἄοσμον, χρησιμοποιεῖται δὲ πρὸς ἐπαλοίφην τῶν λεπτῶν μηχανῶν ραπτικῆς, πλεκτικῆς, ὠρολογίων κτλ., ὡσαυτως εἰς τὴν κατασκευὴν ἐκλεκτῶν σαπῶνων.

Τὰ μετὰ τὴν ἐξαγωγὴν τοῦ λίπους ὑπολειφθέντα ὀστᾶ χρησιμοποιοῦνται εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς ὀστεοκόλλας ἢ τοῦ ὀστεοανθρακος. Καὶ διὰ μὲν τὴν πρῶτην χρῆσιν ἐπεξεργάζονται ταῦτα διὰ ὑδροχλωρικοῦ ὀξέως, (ἡ οἰκονομικότερον διὰθειώδους ὀξέως), ὅπερ διαλύει τὰ γαιώδη συστατικὰ τῶν ὀστέων καταλείπει ἀνέπαρον τὴν χονδρίνην, ἧτις διὰ καταλλήλου ζέσεως καὶ συμπυκνώσεως ἀποδίδει τὴν κοινὴν ὀστεόκολλαν (ψαράκολλαν) καὶ αὕτη λευκαίνονμένη διὰθειώδους ὀξέως δίδει τὴν κεκαθαρμένην ζελατίναν. Τὰ ὑπολειπόμενα τῆς ἐργασίας ταύτης ὕδατα, περιέχοντα ἐν διαλύσει φωσφορούχα ἅλατα, χρησιμοποιοῦνται εἰς τὴν κατασκευὴν λιπασμάτων ἢ φωσφόρων.

Ὁ ὀστεοανθραξ ἢ ζωικὸς ἀνθραξ, κατασκευάζεται δι' ἀπανθρακώσεως τῶν ὡς ἀνωτέρω ἐλευθερωθέντων τοῦ λίπους ὀστέων ἐντὸς κλιβάνων ἀπεισῆς αέρος, ὅπως ἐκ τῶν λιθανθράκων παράγεται τὸ κῶκ εἰς τὰ ἐργοστάσια τοῦ φωταερίου. Χρησιμοποιεῖται δὲ ὁ ἀνθραξ οὗτος πρὸς λεύκανσιν διαφόρων κεχρωσμένων διαλύσεων, ἰδίᾳ τοῦ σακχαροῦ τῶν τεύτλων, τοῦ σιροπίου καὶ τῶν τοιοῦτων καὶ εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ πλαστικοῦ λεγομένου ἀνθρακος τῶν ἰθῶν τοῦ ὕδατος (φίλτρων). Τὸ κατὰ τὴν ἀπανθρακώσιν τῶν ὀστέων παραγόμενον φωταερίον χρησιμοποιεῖται πρὸς φωτισμὸν, ὡς τὸ κοινὸν φωταερίον, ὑπερτεροῦν τοιοῦτος τούτου κατὰ τὴν φωτιστικὴν δύναμιν.

Τὰ ὑπερφωσφορούχα λιπασματα καὶ ὁ φωσφόρος ἐξάγονται τῶν ὀστέων μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ λίπους καὶ τῆς κόλλας, καὶ ὁ μὲν φωσφόρος χρησιμοποιεῖται εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν πυρεῖων καὶ διαφόρων φαρμάκων, τῶν δὲ λιπασμάτων γίνεται μεγίστη χρῆσις εἰς τὴν γεωργίαν ἀντὶ τῶν πολυκατανηροτέρων ζώων

κῶν τοιούτων (κόπρου). Ἐπὶ τοῦ ζωτικῶτάτου δό-
ματος τούτου διὰ τὴν γυμνασίαν μας θέματος θ' ἀσχο-
νησθῶμεν προσεχῶς ἐν ἐκτάσει.

ΣΤΙΓΜΑΙ ΤΕΡΨΕΕΩΣ

Ἡ τέχνη τοῦ διδάσκειν δὲν εἶνε ἢ ἡ τέχνη τοῦ
διδεῖν τὴν περιέργειαν τῶν νέων, ὅπως κατόπιν
τὴν εὐχαριστήσῃ.

Τὸ καλλίτερον, ὅπερ παρέχει ἡμῖν ἡ ἱστορία εἶνε
ὁ ἐνθουσιασμός, ὃν διειργεῖ ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν.

Ἐν καιρῷ εἰρήνης οἱ νέοι θάπτουσι τοὺς γέρον-
τας, ἐν καιρῷ πολέμου οἱ γέροντες θάπτουσι τοὺς
νέους.

Σπανίως καλὴ συμβουλή φέρει καλὸν ἀποτέλεσμα.

Οἱ ἱατροὶ εἶνε ὡς οἱ ἀχθοφόροι, οἵτινες γνωρίζουσι
ὅλας τὰς ὁδοὺς, ἀγνοοῦσιν ὅμως τί συμβαίνει ἐν ταῖς
οἰκίαις.

Ὁ οἶνος εἶνε ὁ μεγαλειότερος ἐχθρὸς σου, ἔλεγεν
ἱερεὺς πρὸς τὸν μέθυσον. Ἄλλὰ πᾶτερ, ἀπεκρίθη
ἐκεῖνος, τὸ εὐαγγέλιον δὲν λέγει· «Ἀγαπήτε τοὺς
ἐχθροὺς ὑμῶν»· Ναι, Πέτρο, ἀλλὰ δὲν λέγει καὶ
καταπίνετε αὐτούς.

Ἐν τῷ δεκάστῳ ῥίθῳ. — Τὸ τραπεζι-
κὸν γραμματίον τὸ εἶχατε εὖρε καθ' ὁδόν; — Μί-
λιστα κύριε πρόεδρε. — Διὰ τί δὲν τὸ ἀποδώσατε; —
Τὸ ἀπέδωσα, κύριε πρόεδρε. — Ποῦ; — Εἰς τὴν κυ-
κλοφορίαν.

Μεταξὺ νεονόμων· Ἐκαένος. — Ἐτρομάξες νὰ
πῆς, καυμένη τὸ νὰ ἴμα σὲ ρώτησε ὁ παπῆς. Ἐ-
καένος. — Δὲν εἶχα τόσο θάρρος... ἄλλη φορὰ θὰ τὸ
πᾶ καλλίτερα.

Ἀπολογία ὑπηρέτου. — Νὰ σοῦ πῶ, Γιάννη, εἶδα
πῶς ὁ καπνὸς μου τελειώνει πολὺ γρήγορα ἀπὸ τὴν
ἡμέραν ποῦ σ' ἐπῆρα... μήπως μοῦ τὸν πέρνει; — Οχι,
ἀφεντικὸ, μὴ βάζης ἀδικὴ ὑπόψια εἰς τὸν νοῦν σου.
Εἶχα οικονομίῃ ὡς μὴ ὀκτᾶ ἀπὸ τὸν παλαιὸ μου
ἀφέντη κ' ἀκόμα δὲν μοῦ τελειώσε.

Συνεργασία. — Τὸν ἐγνωρίζεις τὸν καθηγητὴν ποῦ
πῆθανε χθές; — Τί λές; εἶχα μάλιστα δέκα χρόνια
ἐργασίῃ μαζί του! — Εὐὺ μαζί του; — Βέβαια.....
Κάτω ἀπὸ τὸ γραφεῖό του εἶχα τὸ παπουτσίδιό μου.

Μαρία. — Θεῖα μου, ἐδάπτισα πολλοὺς ἕως τώρα!
Θεῖα. — Ὄχι ὀλίγους! ἐδάπτισα μάλιστα καὶ ἓνα ὁ
ὁποῖος εἶνε στρατιώτης. — Μαρία μετ' ἐκπλήξεως
στρατιώτης; καὶ πῶς ἠμπόρσες καὶ τὸν ἔβαλες εἰς
τὴν κολυμβήθραν τὸσον μεγάλον ἄνδρα!

Μεταξὺ δύο μικρῶν ὑπηρέτων. — Ἐ, Γιάννη, πῶς
τὰ περνᾷς μετ' ὁν ἀφεντικὸ σου; — Σὺν ἴσοι καὶ
ὁμοιοι, φίλε μου! Φαντάσου, ὅτι τοῦ κάμνω ἐγὼ
μοῦ κάμνει καὶ ἐκεῖνος. Τοῦ τινάζω ἐγὼ τὸ σουρ-
τοῦκο, μοῦ τὸ τινάζει καὶ αὐτὸς, με μόνην τὴν δια-
φορὰν ὅτι ἐγὼ μὲν τοῦ τὸ τινάζω ὅταν τὸ ἔχει
βγαλμένο, ἐνῶ αὐτὸς... ὅταν τὸ φορᾷ.

Ὁ Ἀναστάσης εἶνε ἀσθενής· ἡ μήτηρ του προσ-
καλεῖ τὸν ἱατρὸν, ὁ δὲ ἱατρός λέγει εἰς τὸν Ἀνα-
στάσην ὅτι θ' ἀποθάνῃ, ἂν δὲν πῆρῃ τὰ ἱατρικὰ ὅσα
θὰ τοῦ δώσῃ. Τοῦ Ἀναστάση δὲν τοῦ ἀρέσουν ὀλίγου
τὰ ἱατρικὰ, καὶ δὲν πίνει οὔτε σταλιά. Τὸ ἔσπερας
ἔρχεται· πάλιν ὁ ἱατρός καὶ ὁ Ἀναστάσης ἀκούων
τὰ βήματά του. — Μὴν ἔρχεσαι μέσα, γιὰτὲρ τοῦ φω-
νάζει· ἐγὼ τώρα πια εἶ πάθανα.

Ἐξαιρετὸν συστατικόν. Ὁ παντοπώλης. Ἐχω ἀ-
νάγκην ἀπὸ ἓνα παιδί καὶ ἡμποροῦσα νὰ σὲ πάρω,
ἀλλὰ δὲν ἠξυρῶ ἂν βαστοῦν τὰ χέρια σου καὶ διὰ
βραχίαις δουλειαῖς. — Ὁ ὑποψήφιος ὑπηρέτης. — Ὡ,
ὅσο γιὰ αὐτὸ, ἀφεντικὸ, ἔννοια σου! Τοῦ ἄλλου μου
ἀφεντικὸ με μίαν γροθιά τοῦ ἔσπασα τρία πλευρά.

Εὐκόλος ἀντικατάστασις. Ἐν τῷ θεάτρῳ παιστὰ-
γεται ὁ Ριχάρδος Γ' τοῦ Σικισπέρου. Καθ' ἣν
στιγμὴν αὐτὸς ἀναρῶναι ἐπὶ σκηνῆς τὸ περιλάλη-
τον («Ἐνα ἵππον! Τὸ βασιλεῖόν μου δι' ἓνα ἵππον!»)
ἐκ τοῦ ὑπερώου μία φωνὴ ἀκούεται. — Σὲ πειράζει
ἂν εἶνε καὶ γαϊδαρός; Καὶ ὁ ἠθοποιὸς ἐτοιμῶς στρέ-
φω τὴν κεφαλὴν. — Ἄς εἶνε καὶ γαϊδαρός, ἔλα νὰ
σὲ καβαλλικέψω!

Μέγιστος ζωγράφος. Ἐπῆρουν ποτὲ εἰς τινα τὴν
δεξιότητά του μεγάλου Ὁρλανδοῦ ζωγράφου Ρουθενς
ὁ ὁποῖος κατῶρθως μίαν φράσιν νὰ μεταβάλῃ με
μίαν μόνην πινελιὰν τὴν εἰκόνα γελῶντος παιδίου
εἰς εἰκόνα κλαίοντος. Μεγάλῃ δουλειᾷ καὶ αὐτὸ πε-
ρετήρησε. Καὶ ἐγὼ ἡμπορῶ νὰ κάμω τὰ ἴδια με
μίαν μόνον ξυλιά.

ΡΟΔΟΝ ΕΡΩΣ ΔΑΚΡΥ

Τὸ ρόδο, ἐμμορφο λουλουδι
γλυκιά σκορπίζει μυρουδιά,
μὰ καὶ τὸ δάκρυ πόνου τραγοῦδι
βάλσαμο χύνει στὴν καρδιά.

Ἔτσι κι' ὁ Ἔρως τρελλὸ ἀγγελουδι,
ποῦ ταῖτεβει κάθε καρδιά,
ἀπὸ τὸ δάκρυ πῆρε τὴ χάρι
κι' ἀπὸ τὸ ρόδο τὴν εὐωδιά.

ΝΗΣΙΩΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΝΗΣΙΩΤΟΠΟΥΛΟ

— Ἄσε με μάννα, ἄσε με.
Πολλὲς φορὲς μετ' ὁ μικρὸ παράπονο καὶ τὴ γλυ-
κειὰ φωνή του τὸ νησιωτόπουλο ἔλεγε ἰστὴ μάννα
τοῦ τὸν ἴδιο λόγο. Λύπη ἔσκιαζε τ' ὤμορφο πρόσω-
πό του, τὰ μαῦρά του μάτια γιομίζαν δάκρυα κι' ἐν
ἀναφυλλῆτό τὸν ἔπνιγε.

Τοῦ κάκου, ἡ μάννα με παρακάλεα καὶ καρδιά
γεμάτη λαχτάρα πάσχιζε νὰ τὸν κάμῃ νὰ ξεχάσῃ
τὴν παλαβὴ ἐκεῖνη σκέψι, τοῦ κάκου τοῦ ἔλεγε τὰ
βάσανα τῶν ναυτῶν, τοὺς καυμοὺς τῆς ξεμειτίας, τῆς
θαλασσοφουρτοῦνης, τὰ ξαφνικὰ μπουρηγία, τὸ μαῦρο
ξερόψωμο. Ἀκατάπιστο τὸ παιδί ἢ ἡμποροῦσε νὰ τὰ
νοιώσῃ αὐτά. Καὶ συχνὰ ξανάλεγε μετ' ἡ γιομάτη
πίκρα φωνή του καὶ τὸ λυπητέρῳ παράπονο.

— Ἄσε με μάννα, ἄσε με.
Κ' ἄμα ἔδλεπε ὅτι τὰ παρακάλεα του δὲν ἔπα-
ναν τόπο ἄριζε πάλι.

— Ὡ φῦγω μάννα, θὰ πάρω τὰ μάτια μου καὶ
δὲ θὰ ξαναγυρίσω. Βλέπω τ' ἄλλα παιδιὰ νὰ φεύγουν
τόσο χαρούμενα καὶ μοῦ κόβει τὴν καρδιά. Μία φω-
νὴ μ' ὤ κρυφολεῖ νὰ φύγω. Μὴν ἀκούς τί σοῦ λένε.
Ἡ φουρτοῦνης μάννα μου δυναμώνουν τὸ ναύτη, ἡ
θάλασσα γλυκαίνει τὸ ξερόψωμο.

— Δὲ σ' ἀφίνω τελείωσε.

Πάλι ἀναστενάζοντας ἔφρευε τὸ δόλιο. Κατέβαι-
νε ἰστὸ περιμάλι λυπημένον, ζαρώνοντας συχνὰ τὰ
φρύδια του. Ἐβλεπε τὴν ἐτοιμασίαν τῶν ναυτῶν ποῦ
ἀνεδοκατέβαιναν γιὰ νὰ φέρουν τῆς κουμπάνις, τὰ
κατάρτια, τὰ πανιά. Φωνές, βοή, ἀνησυχία, ἓνας κα-
λαπατίζωντας τὴν βάρκα του, ἄλλος ρίχνωντάς τιν
ἐστὴν θάλασσα, αὐτὸς δοκιμάζωντας τὸ πανί. Τὸ νη-
σιωτόπουλο ἀκουμπῶντας ἰστὴν κουπαστὴ μίσε βάρ-
κας μετ' ἡματὰ παραπονηρικήν προσπαθοῦσε νὰ τὰ
χορτάσῃ. Ζηλιάρικα θωροῦσε τ' ἄλλα συνομήλικα νὰ
κουβαλοῦν ἰδρωμένα τὰ ξάρτια. Περνοῦσαν κοντὰ του
καὶ τὸν κύτταζαν μετ' ἡχαμόγελο ποῦ τὸ νόμιζε σὰν
ἀναγέλασμα· τὰ δάκρυα τὸν ἔπνιγαν καὶ πάλι γυρίζε
ἰστὴ μάννα. Δὲν ἤξερε σὲ ποῖον ἄλλο ν' ἀνοίξῃ τὴν
καρδιά του φοβούμενος μὴ τὸν ἀναγελάσῃ κανεὶς.
Στὴ μάννα του ξανάλεγε τὴν πίκρα του μετ' ἡ ἴδια
πάντα λόγια, μετ' ἡ ἴδια τρεμουλιαστὴ φωνή.

— Ἄσε με μάννα, ἄσε με.

Τὰ καικία ἔφρυγαν, τὸ νησί ἐρήμωσε, οἱ ὁδοί
δὲν ἀντηχοῦσαν ἀπ' τὰ ζωρὰ τῶν ναυτῶν τραγοῦ-
δια, ἡσυχία ἐβασίλευε. Ἡ θάλασσα ἦσαν νὰ ἦταν
καὶ καίνη παραπονηρικήν ἀπλωτόταν ἡσυχία, γαλη-
νεμένη, χωρὶς κουματάκι κανένα. Στ' ἀπρογιάδι δὲν
ἀκούετο ὁ χτύπος τοῦ κύματος ποῦ νανάριζε τὸν
ναύτη σὰν τὸ γλυκύτερο τραγοῦδι. Οἱ λίγοι κάτοικοι
σὰν ἔλειψε ἡ ἀληθινὴ ζωὴ καὶ ἡ βιαστικὴ δουλειὰ
γυρίζαν ἀξένοιαστοι, χωρὶς φροντίδα μία τὸ νοῦ τους
νὲ βασανίζῃ. Τὸ νησιωτόπουλο καθήμενο τώρα σ'
ἓνα βράχο χαμηλὸ, ἀφίνω τὸ νοῦ του νὰ ἀκολουθῇ
τοὺς ναῦτες ποῦ ταξίδευαν σὲ χάρους μακρινές. Τὸ
πρόσωπό του λιοκαμένο ἀπ' τὴ λάβρα τὴν καλοκαι-
ρινὴ καὶ ἡ ὄψη του συννεφιασμένη ἀπ' τὴν ἀγέρα-
στη λύπη. Ὁ καῦμός δὲν ἔφρευεν ἀπ' τὴν καρδιά,
παράπονο κλειστὸ τὸν εἶχε δυναμώσῃ. Πάνε τὰ πε-

ταχὰ τραγοῦδια του καὶ τὰ ἀκακα πειράγματά του.
Οἱ ἄνθρωποι τοῦ βάραναν τὰ μάτια, ἡ ζωρὰ τὸν στε-
νοχωροῦσε Ἡ βαθεῖα τῆς σιωπῆ καὶ ἡ γαλήνη τοῦ
ἔφρυναν τρέλλα. Ἀμα ὅμως καθώταν στὸ βράχο ἐ-
κεῖνο κι' ἐνοιῶθε κοντὰ τὴν θάλασσα, ἡ καρδιά
τοῦ ἀφίνω τὸν πόνο νὰ φεύγῃ μετ' ἡ φαρμακωμένα
δάκρυα ποῦ κυλοῦσαν ἰστὰ μαγουλά του καὶ μετ' ὁ
βαρὺ του ἀχρητὸ τὸ παραξενὸ γιὰ τὰ παιδιακήσια του
χρόνια. Τὰ δάκρυα δὲν στερευαν καὶ τ' ἀχρητὸ γι-
νόταν βαρύτερο γιὰτὲν κι' ἡ πίκρα τῆς καρδιάς ἦταν
παντοτεινὴ. Κι' ἡ θάλασσα σὰ νάνοιθε τὸ πόνο ποῦ
ἔτρεφε γι' αὐτὴν τὸ νησιωτόπουλο, τὸν ἐνανούριζε
καὶ τοῦ ἔδειχνε τὰ πιὸ γλυκὰ ὄνειρατα. Ὀλημερίς
ἐκεῖ καθώταν. Τοῦ κάκου ἡ δόλια μάννα τοῦ ἔλεγε
ν' ἀφήσῃ τὴ φαρμακωμένη του ζωὴ καὶ ν' ἀλλάξῃ.
— Κάλλιο ἔχω, μάννα, νὰ καθομαι ἐκεῖ καὶ
νὰ πέρνω εὐκολότερ' ἄνασα. Τὸ παράπονο λησμονί-
ται. Νάταν γιὰ μενα νὰ κοιμῶμαι ἐκεῖ στὴν ἀμ-
μουδιά τὴν νύχτα νὰ νοιώθω δίπλα τὴ θάλασσα.
Ἀφῆσέ με νὰ πηγαίνω νὰ χαρῆς.
Μὰ αὐτὰ δὲν ἐκράτησαν πολὺ.

Ὁ πόνος ὁ πολὺς ὁ καρδιακός, ὁ πόνος τὸν ἀ-
φάνισε.

Βαροῦ ἀρρωστημένος κείτεται στὸ στρώμα του.
Μὲ φλόγα στὸ κεφάλι, μετ' ἡξαμένη γλώσσα, μ' ἄνα-
πνοὴ ποῦ ἔμοιαζε σὰν φωτιά. Παραμιλοῦσε καὶ ἰστὰ
παραμιλητὰ συχολογε τὸ αἰῶνο παράπονο.

— Ἄσε με μοννοῦλα μου νὰ χαρῆς.

Κι' ἡ δόλια μάννα ξαγρυπνοῦσε κοντὰ στὸ κρεβ-
βάτι, κυττάζωντας τ' ὄχρὸ τοῦ πρόσωπο καὶ βρέ-
χωντας τὸ φλογισμένο μετωπὸ του. Τὸ παιδί ἄνοιγε
τὰ σβυσμένα μάτια καὶ τὴν γλυκοκυττοῦσε, καὶ ἡ
ματιὰ του εἶχε τὸ συνειθισμένο του παράπονο.

— Μάννα.

— Τί θέλεις ἀγάπη μου.

— Γλυκειὰ μου μοννοῦλα. Πάρε με στὰ χέρια
γιὰ ν' ἀντικρύσω γιὰ ὕστερνὴ φορὰ τὴν καλὴ μου
θάλασσα....

— Μ' ἀγαπᾷς μάννα;

— Παιδί μου, παιδί μου... Καὶ τὰ δάκρυα
τὴν ἔπνιγαν.

— Μὴν κλαῖς μάννα νὰ σὲ χαρῶ. Πάρε με στὰ
χέρια σου καὶ πὲς πῶς εἶμαι μικρὸ ἀκόμα.

Ἡ μάννα μετ' ὁφικτὸ ἀναφυλλῆτὸ, τὸ πῆρε ἰστὴν
ἀγκυλιά τῆς, τὸ ἔσφιξε σὰν τρελλὴ καὶ τὸ ἔφερε
στὸ παράθυρο. Τὸ παιδί ἀναγάλιασε λίγο, τὰ μάτια
του ὕγρα, παράδοξῃ λάμψι βγάξαν. Ἡ φωνὴ του εἶ-
χε ζωρῆψη. Ἀγκάλιασε τὴ μάννα του κι' ἀπελ-
πισμένα τὴ φιλοῦσε.

— Μάννα, σὰν πεθάνω νὰ με θυμᾷσαι. Κοντὰ
ἰστὴν θάλασσα ἤθελα τὸ μνημά μου, νὰ με νανουρί-
ζῃ τὸ κύμα καὶ νάρχεται κάθε πρωὶ νὰ με τραγοῦδᾷς.

Σώπασε πάλι. Τὰ μάτια του ἀρχισαν νὰ σβύνουν,
τὸ τρυφερὸ κορμί του νὰ κρυώῃ ἀγάλη ἀγάλη, καὶ ἡ
φωνὴ του ἔμοιαζε σὰν μουρμούρισμα. Κύτταξε γιὰ
τὴν ὕστερὴν φορὰ τὴ μάννα του κι' ἀτόμεινε νεκρὸ
ψυθερίζοντας.

— Ἦθελα νὰ πεθάνω ναύτης.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Γυναικείον θέατρον. Πρό τινος
χρόνου ἐν Κοπεγχάγη ἠνεφέθη ἐν θεάτρῳ ἐν τῷ

ὅποιον ὄλα τὰ ρόλα ἐκτελοῦνται ἀποκλειστικῶς ὑπὸ γυναικῶν. Τὸ προσωπικόν, ἡ ὀρχίστρα, ἡ διεύθυνσις καταλαμβάνονται ὑπὸ ἀντιπροσώπων τοῦ ὠραίου φύλου. Ἡ γνωστὴ δραματούργος Μαργαρίτα Τρόλσων συνέγραψεν ἕν δράμα τὸ ὁποῖον παρεστάθη κατὰ τὰ ἐγκαίνια τούτου τοῦ θεάτρου, ἡ δὲ Ἔμα Γὸτ συνέταξε τὴν μπαλέταν. Ἄγνωστον εἶνε ἂν εἰς τοῦτο τὸ θέατρον θὰ δύνανται νὰ παρευρίσκωνται καὶ οἱ ἄνδρες ὡς θεαταί.

Χρονία δηλητηρίασις ἐκ τοῦ καφέ. Οἱ ἰατροὶ ἐν πλείσταις περιστάσεσι δὲν ἐπιστῶσι τὴν δέουσαν προσοχὴν ἐπὶ τῆς χρονικῆς δηλητηρίασεως ἀνθρώπων τινῶν ἐκ τοῦ καφέ. Ὁ ἰατρός Γελλιὸ (ἐκ Ρέμης) ἐπιστᾶ τὴν προσοχὴν τῶν συναδέλφων του ἐπὶ τοῦ ὅτι ἡ χρονία δηλητηρίασις ἐκ τοῦ καφέ, ἥτις φαίνεται λίαν ὁμοιάζουσα πρὸς τὴν χρονίαν δηλητηρίασιν ἐκ τοῦ οἰνοπνεύματος, δύναται νὰ ἐπενέγκῃ λίαν σοβαρὰς βλάβας ἐν τῷ ὀργανισμῷ. Ὁ καφὲς ἐπενεργεῖ ἐπὶ τῆς πέψεως, τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος καὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Ἡ δυσπεψία ἢ προκαλουμένη ἐκ τοῦ καφέ, ὅπως ὁμοιάζει πρὸς τὴν ἐκ τοῦ οἰνοπνεύματος προερχομένην γαστρίτιδα, τὴν ἐκκρίσιν καθ' ἑκάστην πρωίαν τῶν ὑγρῶν, τὴν λεύκανσιν τῆς γλώσσης, τὴν ἀποστροφὴν ἀπὸ τῶν σκληρῶν τροφῶν κτλ. Κατὰ τὴν μεγαλειτέραν βλάβην, ὁ στόμαχος ἐπιβρύνεται, φέρει ξυνίλας κλπ. Τὸ σύστημα τῶν ἀγγείων ἐπίσης βλάπτεται, οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας δὲν εἶνε ἴσοι, ὁ σφυγμὸς εἶνε ἐλαφρὸς. Ἄλλ' ἰδίᾳ βλάπτεται τὸ νευρικὸν σύστημα. Ὁ ἀσθενὴς πάσχει ἐξ αὔπνιας ἢ ὀ ὕπνος του παρακολουθεῖται ὑπὸ φοβερῶν ἐνυπνίων. Ὁ ἀσθενὴς αἰσθάνεται σκοτοδινίαν ἐν τῇ κεφαλῇ καὶ ρίγος καὶ τρόμον εἰς τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς ὑπερβολικῆς χρήσεως τοῦ καφέ δὲν εἶνε τόσον διαρκῆ καὶ ἐπίμονα ὅσον τὰ τῆς καταχρήσεως τοῦ οἰνοπνεύματος, διότι ἅπαντα τὰ συμπτώματα τῆς δηλητηρίασεως ἀφανίζονται εὐθὺς μετὰ τὴν διακοπὴν τῆς χρήσεως τοῦ δηλητηρίου, ἐνῶ μετὰ τὴν χρονίαν δηλητηρίασιν ἐκ τοῦ οἰνοπνεύματος ὁ ὀργανισμὸς βραδέως ἀναλαμβάνει.

Ὁ ἡλεκτρισμὸς μικροβιοκτόνος. Ἐν τῷ Collège de France ἐν Παρισίοις ὁ καθηγητὴς Δ' Ὀρσονβαλ καὶ ὁ βοηθὸς του διδάκτωρ Σαρρὲν διεξήγαγον λίαν σπουδαῖα πειράματα. Οὗτοι διαβιβάσαντες εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν μικροβίων ἡλεκτρικὸν ρεῦμα παρετή-

ρσαν ὅτι τοῦτα δὲν ἠδύναντο νὰ ἀντιστῶσι καὶ καθίσταντο ἀβλαβῆ. Οὗτοι ἐξηκολούθησαν τοιαῦτα πειράματα ἐπὶ τῆς τοξίνης, δηλητηριώδους ὕλης τὴν ὁποίαν ἐκκρίνουσι τὰ μικρόβια καὶ ἥτις εἶνε ἰδίᾳ ἐπιβλαβὴς εἰς τὸν ὀργανισμόν. Οὗτοι ἐκθέσαντες ὑπὸ τὴν ἐπενέργειαν ἰσχυροῦ ἡλεκτρικοῦ ρεύματος ἐπὶ ἕν τέταρτον τῆς ὥρας τὴν τοξίνην τῆς διφθερίτιδος ἐνεβολίασαν αὐτὴν εἰς τινα ζῶα ἡμερα. Ἡ τοξίνη αὕτη οὐδὲν σοβαρὸν σύμπτωμα ἀσθενείας παρήγαγεν ἐν τοῖς ἐμβολιασθεῖσι ζώοις, ἐνῶ τὰ ἐμβολιασθέντα διὰ τοξίνης μὴ ἐκτεθείσης εἰς ἡλεκτρικὸν ρεῦμα μετὰ 24 ὥρῶν ἀγωνίαν ἀπέθνησκον. Ἡ σπουδαιότης τῆς ἀνακαλύψεως σύγκειται ἐν τούτῳ, ὅτι τὸ ἐν χρήσει κατὰ τὰ πειράματα ἡλεκτρικὸν ρεῦμα δὲν ἦτο λίαν ἰσχυρὸν καὶ ἦτο ὑποφερτὸν ἀνευ βλάβης ὑπὸ τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ. Ἀρὰ γε εὐρισκόμεθα εἰς τὴν παραμονὴν, μιᾶς ἀνακαλύψεως ἥτις θὰ καταστήσῃ δυνατὴν τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἡλεκτρισμοῦ ἐν τῇ θεραπείᾳ παντοειδῶν νόσων.

Ὁ σπινθηροβολισμὸς τῶν ἀστέρων. Κατὰ τὰς αἰθρίας νύκτας παρατηροῦμεν ὅτι οἱ ἀστέρες ὅτε μὲν ἰσχυρῶς λάμπουσιν ὅτε δὲ ἀρχίζουσι νὰ ἀμαυρῶνται. Τὸ φαινόμενον τοῦτο μέχρι τῆς σήμερον οἱ ἀστρονόμοι δὲν ἠδυνήθησαν τελείως νὰ ἐξηγήσωσιν. Ὁ ἀστρονόμος Διουφοῦρ ἐπ' ἐσχάτων ἐδημοσίευσεν τὰ ἀποτελέσματα τῶν τεσσαρακονταετῶν του παρατηρήσεων ἐν Ἑλβετία διεξαχθεῖσῶν ὅπως γίνῃ γνωστὸν, ἂν τοῦτο τὸ φαινόμενον ἔχει σχέσιν τινα πρὸς τὴν προσεγγίζουσαν μεταβολὴν ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ. Ἐν Ἑλβετία ἀντιθέτως πρὸς οἰανδήποτε ἄλλην παράλιον χώραν ἡ διαρκὴς λάμψις τῶν ἀστέρων ὡς νὰ προλέγῃ κακὸν καιρὸν, οἷον βροχὴν, καταιγίδα κτλ. Ὁ παρατηρητὴς ἀναβαίνων ὑψηλότερον δὲν δύναται νὰ παρατηρήσῃ τοῦτο τὸ φαινόμενον.

Πρὸς διατήρησιν τῶν αὐγῶν. Ὁ καλλίτερος τρόπος εἶνε ὁ ἐξῆς. Θερμαίνεται τὰ αὐγά μετ' 50 βαθμῶν Κελσίου ἐπὶ μίαν ἢ δύο ἡμέρας διὰ νὰ καταστραφῶσι τὰ μικρόβια τοῦ κελύφους, κατόπιν τὰ ἀλείφετε μετ' βερνίκιον καὶ τὰ φυλάττετε εἰς μέρος στεγνόν. Μετὰ δύο ἡμέρας μῆνας θὰ τὰ εὕρητε ὡπὰ ὅπως τὴν πρώτην ἡμέραν.

